

香 艾 吟

รำพันรัก หมอยา 1

ลัวจื่อซู 落紫苏 ฝ้ายน
เกาลัดเดือนสิบสอง แปด

มากกว่ารัก รำพันรักหมอยา 1

ลั่วจื้อชู เขียน เกาลัดเดือนสิบสอง แປา

Copyright © 2018 Modern Press Co., Ltd,

original title: 《香艾吟》 Xiang Ai Yin

All rights reserved.

This Thai edition is published and distributed by Jamsai Publishing Co., Ltd.
with the permission of Modern Press Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2498-0

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

แนะนำตัวละคร

- * เจียวจือซู บุตรชายคนโตสกุลเจียว เป็นผู้สืบทอดโรงพยาบาลเจิงเจิง ได้รับการขนานนามว่า 'หมอกุณธรรม' หลังถูกตัดสินคดีฆมของเขากลายเป็นสีเทาขาวในช่วงข้ามคืน
- * อ้ายจื่อจิน แต่งงานกับเจียวจือซูตามคำสั่งเสียของมารดา มีสัญญารักในวัยเยาว์กับเสิ่นซือ เป็นคนเรียบง่าย ชอบช่วยเหลือคนอื่น
- * หลินเต๋ออี ผู้สืบทอดรุ่นที่สามของสำนักชิงหลิน เป็นอาจารย์ของอ้ายจื่อจินและตู้จื่อเพย
- * ตู้จื่อเพย ศิษย์คนโตของหลินเต๋ออี นิสัยหยิ่งยโส
- * เสิ่นซือ คนรักเก่าของอ้ายจื่อจิน สามารถทำทุกอย่างได้เพื่อความก้าวหน้าในชีวิต
- * ซุนเจิงจิง เป็นราชครู และเป็นอาจารย์ของเจียวจือซู
- * ซุนจิวเม่ย หลานสาวของซุนเจิงจิง มีวรยุทธ์ รักเจียวจือซู

7

รัชศกเทียนชี่ปีที่เจ็ด ปलयเหมันต์ต้นวสันต์ ดวงอาทิตย์ที่ถูกบดบัง
ด้วยหมอกเบาบางทอแสงแดดอ่อนมัว อากาศแจ่มใสกำลังดี

"เทียนชู่ เดิมหมายถึงดาวเทียนชู่ ดวงดาวลำดับที่หนึ่งในกลุ่มดาว
เป็ยโต้ว* หากลากเส้นต่อไปทางซ้ายเป็นดวงดาวลำดับที่สอง 'ดาว
เทียนเสวียน' ลากไปทางขวาเป็นดวงดาวลำดับที่สี่ 'ดาวเทียนเจวียน'
ในร่างกายนมนุษย์ 'จุดเทียนชู่' เป็นจุดชีพจรบนเส้นลมปราณเท้าหยางหมิง
กระเพาะอาหาร** อยู่ข้างสะดือห่างออกไปสองซุน*** ตั้งชื่อว่าเทียนชู่

* กลุ่มดาวเป็ยโต้ว หรือกลุ่มดาวกระบวยทางเหนือ มีทั้งหมดเจ็ดดวง คนไทยนิยมเรียกว่า กลุ่มดาวจระเข้
หรือดาวหนีใหญ่

** เส้นลมปราณหลักมี 12 เส้นทั่วร่างกาย ทำหน้าที่เชื่อมโยงอวัยวะภายในและอวัยวะภายนอก มีชื่อเรียก
แตกต่างกันไปตามเส้นทาง การไหลเวียนไปยังมือหรือเท้าและอวัยวะภายในที่เชื่อมโยงกัน โดยการเรียกชื่อ
จะแบ่งเป็นสามส่วน ส่วนแรกเส้นลมปราณที่ผ่านไปมือเรียกว่าเส้นลมปราณมือ ผ่านไปยังเท้าเรียกว่า
เส้นลมปราณเท้า ส่วนที่สองจำแนกตามเส้นลมปราณอินหรือเส้นลมปราณหยาง มือและเท้ามีเส้นลมปราณ
6 เส้น แบ่งเป็นเส้นลมปราณอิน 3 เส้นคือ ไท่อิน เส้าอิน และเจวี่อิน เส้นลมปราณหยาง 3 เส้น คือ
หยางหมิง ไท่หยาง และเส้าหยาง ส่วนสุดท้ายเรียกชื่อตามอวัยวะภายในที่เชื่อมโยงกัน

*** ซุน เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน 1 ซุนเทียบได้กับระยะประมาณ 1 นิ้ว

เพื่อให้สอดคล้องกับปรากฏการณ์บนท้องฟ้า และเพราะโดยทั่วไป จุดนี้ถูกใช้เป็นศูนย์กลางเช่นเดียวกับดาวเทียมชู จึงไม่เพียงมีกระแสเลือดลมของเส้นลมปราณกระเพาะไหลเวียน ยังซับซ้อนบายเลือดลมในเส้นลมปราณมือหยาบหึ่งลำไส้ใหญ่* กลางตรอกเล็กในเจียงหนาน* หากบังเอิญได้ยินเสียงหญิงสาวติดสำเนียงทางเหนือนี้เข้า ไม่ว่าจะผู้ใดล้วนอดไม่ได้ต้องหยุดเท้าสดับฟัง

อีกด้านของกำแพงสูงคือสวนด้านหลังของสำนักชิ่งหลิน ในสวนมีแปลงสมุนไพรแปลงหนึ่ง สมุนไพรที่ปลูกอยู่เพิ่งแตกยอดอ่อน สีเขียวชุ่มปกคลุมไปทั่วพื้น ข้างแปลงสมุนไพรมีโต๊ะหินหนึ่งตัว ด้านบนมี 'คัมภีร์หญิงชู'*** วางอยู่ บนเก้าอี้เตี้ยข้างโต๊ะหิน เด็กชายอายุสิบขวบกำลังฟังศิษย์พี่รองอธิบายอย่างตั้งใจ

ศิษย์พี่ของเขานามว่า 'อ้ายจื่อจิน' อันที่จริงอายุก็ไม่น้อย ยี่สิบเจ็ดปีแล้ว แต่งกายด้วยชุดกระโปรงสีขาวเรียบง่าย เก้าอี้ผมทรงสตรีก่อนเรือนปักปิ่นไม้สลักลายดอกไม้เพียงอันเดียว ได้แสงอรุณทัยประหนึ่งดอกเหมยสีขาวมีหิมะแรกเหมันต์ปกคลุม

"ศิษย์พี่ จุดเทียนชูใช้รักษาอะไรหรือ" เด็กชายถามขึ้นเสียงลือลือ

"จุดเทียนชูเป็นจุดที่อยู่เหนือเส้นลมปราณกระเพาะ ย่อมช่วยรักษาโรคที่กระเพาะอาหารและม้าม หากท้องร่วง ท้องอืด ท้องผูก ผังเข็มที่จุดนี้ล้วนดียิ่ง"

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อานฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

** คัมภีร์หญิงชู เป็นชื่อย่อของ 'คัมภีร์หญิงตี บรพหฺลิ่งชู' โดยคัมภีร์หวงตีเป็นตำราแพทย์เล่มแรกในประวัติศาสตร์จีน ว่าด้วยศาสตร์การเปิดเส้นลมปราณและการฝังเข็ม แบ่งเป็น 2 บรรพใหญ่ บรรพละ 9 บท คือ บรรพชูเวิน (คำถามพื้นฐาน) กล่าวถึงหลักธรรมชาติ และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ และบรรพหฺลิ่งชู (แกนกลางพิเศษ) ถือเป็นหัวใจสำคัญ กล่าวถึงระบบอวัยวะและเส้นจุดลมปราณต่างๆ

"เหตุใดต้องร่วงให้ได้ ท้องผูกก็ยังใช้ได้เล่า" เด็กชายถามอีก

"ฉวนเจิง เจ้าต้องรู้ว่าเส้นลมปราณและจุดฝังเข็มในร่างกายคนเรา ล้วนมีไว้ใช้ล่าเสี้ยนเลือดลมประจูดจทางน้ำ หมออย่างพวกเราต้องเป็นคนปรับสมดุลเลือดลมภายในทางน้ำเหล่านี้ ด้วยการชุดลอกกำจัดตะกอนเลนเมื่อทางน้ำโล่ง น้ำก็ไหลสะดวก ไม่กลายเป็นน้ำขัง อีกทั้งไม่เอ่อล้นจนก่อให้เกิดภัยพิบัติด้วยหลักการเดียวกันนี้ หากเลือดลมในเส้นลมปราณไหลเวียนคล่องตัว ไม่ว่าท้องร่วงหรือท้องผูกก็จะหายไปได้เอง"

"ข้าเข้าใจแล้ว!" เด็กชายที่ชื่อว่า 'ฉวนเจิง' กระจ่างแจ้งในบัดดล ร้องอย่างลึนโลด "รักษาด้วยการฝังเข็มรมยา* คือการทำให้น้ำในทางน้ำภายในร่างกายไหลได้อย่างสะดวก เมื่อเลือดลมติดขัดก็จะมีบางคนแสดงอาการท้องร่วงออกมา บางคนก็ท้องผูก"

หญิงสาวพยักหน้าหงึกๆ

"แต่ศิษย์พี่คือเพียบบอกว่าการฝังเข็มรมยาให้ผลดีสู้กินยาไม่ได้" ฉวนเจิงมุ่นหัวคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

"ไม่ว่าฝังเข็ม รมยา กินยา หรือออกกำลังตามวิถีแห่งเต๋า ล้วนแต่เป็นแขนงหนึ่งของการรักษาด้านการแพทย์ ไม่แบ่งแยกดีเลว หากฝังเข็มรมยารักษาหายได้ ไหนเลยจะต้องกินยา"

"เมื่อใดข้าจะได้เรียนวิชาฝังเข็มรมยาจริงๆ เล่า" ฉวนเจิงหือแฮ่ อยู่บ้าง ใบหน้าเด็กมูยเป็นรูปอักษร 'ชวน'***

สีหน้ากตลกรั้มนที่ดูแล้วน่าขบขันของเด็กน้อยช่างชวนให้หญิงสาว

* รมยา คือการเผาสมุนไพรหรือหินเอ้อจุดฝังเข็มบนเส้นลมปราณ เพื่อให้ความร้อนไปขจัดความชื้นและความเย็นออกจากร่างกาย มักใช้คู่กับการฝังเข็ม เรียกว่าฝังเข็มรมยา

** อักษรชวน (川) แปลว่าสายน้ำ ลักษณะคล้ายรอยขนตรงหว่างคิ้ว

ฉีกริมฝีปากออกเป็นรูปผลองเภา* น้อยๆ ทว่าเพียงพริบตารอยยิ้มนี้ก็อันตรธานไป นางลูบผมจวนเจิงอย่างเอ็นดู "ค่อยเป็นค่อยไปเถอะ ผีกฝังเข็มและท่องทฤษฎีเพียงอย่างเดียวไม่มีประโยชน์อะไร ยังจำเป็นต้องฝึกกำลังข้อมือและทักษะมือด้วย อีกทั้งการฝึกลมปราณก็สำคัญยิ่ง หมอฝังเข็มจำเป็นต้องมีจิตใจที่จดจ่ออย่างเต็มที่ หากสามารถถ่ายทอดลมปราณของตนเองเข้าสู่ร่างกายผู้ป่วยผ่านเข็ม และช่วยขจัดพิษออกไปได้ เช่นนี้จึงจะนับว่าฝึกฝนจนล้ำเลิศอย่างแท้จริง"

"ศิษย์ที่หมายถึงการฝังลมปราณ** หรือขอรับ แต่ข้าไม่เคยเห็นผู้ใดใช้มาก่อน ได้หล้านี้มีการฝังลมปราณจริงหรือ"

"มีแน่นอน" แวดตาของอ้ายจื่อจินนิ่งงัน คล้ายมองทะลุจวนเจิงไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง หมอกเบาบางถูกสายลมพัดหายไป แสงอาทิตย์สายหนึ่งส่องลงมาสะท้อนเข้าสู่ ныันต์ตาสีดำสนิทของนาง รวกับอาบย้อม ныันต์ตาคู้นั้นด้วยแผ่นทองชั้นบางชั้นหนึ่ง

"ศิษย์น้องจื่อจิน" มีเสียงเรียกดังขึ้นจากประตูเรือน อ้ายจื่อจินหลุดจากภวังค์ เห็นศิษย์พี่จื่อเพยมีสีหน้าเคร่งเครียดเหมือนเช่นเดิม "อาจารย์จะออกตรวจแล้ว"

อาจารย์ของนางคือหมอเลื่องชื่อหลินเต๋ออี ผู้สืบทอดรุ่นที่สามของสำนักชิงหลิน ตั้งแต่หลินเต๋ออีเริ่มออกตรวจรักษาผู้ป่วยมาก็เป็นเวลาสามสิบปีแล้ว สำนักชิงหลินแห่งนี้เป็นคือโรงพยาบาลที่ตกทอดมาตั้งแต่สมัยฮ่องเต้จยาจิ่ง จวบจนบัดนี้มีอายุร้อยกว่าปีแล้ว ด้วยทุกสมัยให้กำเนิด

* ฉิงเภา หมายถึง เซอร์

** การฝังลมปราณ ปัจจุบันหมายถึงการฉีดอากาศเข้าสู่จุดฝังเข็มเพื่อกระตุ้นการไหลเวียนของเส้นลมปราณ มักใช้รักษาอาการบาดเจ็บกล้ามเนื้อ ผิวน้ำ และเส้นเอ็น

หมอลือเอิงชื่อ มีหน้าข้าหมอลือในโรงพยาบาลท้องถิ่นส่วนใหญ่ล้วนมาจาก
สำนักชิงหลิน ที่นี่จึงได้รับความเคารพจากชาวบ้านในแถบเจ็ดตง
อย่างมาก หลินเต๋ออีมีใบหน้าเมตตาอารีโดยกำเนิด เคราสีขาวโพลน
จัดแต่งอย่างสะอาดเรียบร้อย ยามหลับตาจับชีพจรที่ข้อมือคนไข้ทำงาน
เสมือนหมอลือเวทาดูมาสงเคราะห์ผู้คน เนื่องจากไร้บุตรธิดา ปัจจุบัน
ที่อยู่ข้างกายจึงล้วนแต่เป็นลูกศิษย์วัยหนุ่มสาวที่เพิ่งรับเข้ามาไม่กี่ปี
ที่ยังเรียนวิชาแพทย์ไม่สำเร็จ

ย้ายใจจินเดินไปตรงหน้าตู้ยาในห้องโถงสำนักชิงหลินเหมือนที่ผ่านมา
เห็นศิษย์พี่ศิษย์น้องต่างกำลังยุ่งวุ่น นางย่อกายเล็กน้อยคารวะ
หลินเต๋ออี และเริ่มจัดระเบียบใบสั่งยาที่หน้าตู้ยา ใบสั่งยาเหล่านี้
ส่วนใหญ่จะเป็นใบสั่งยาเก่า มีบ้างที่หลินเต๋ออีจะเพิ่มหรือลดสมุนไพร
สองสามชนิด บ้างก็ให้กินต่อจากใบสั่งยาเดิม ตามปกติผู้ป่วยเก่าแก่
เหล่านี้ล้วนมากันแต่เข้าตู้ หลังจากนั้นหลินเต๋ออีถึงค่อยรับรองผู้ป่วย
ที่มารักษาเป็นครั้งแรก

เพียงไม่นานก็พ้นเที่ยงวันไปแล้ว ทว่าด้านในโรงพยาบาลกลับไม่เห็น
สภาพเกียจคร้านหลังเที่ยงเลยแม้แต่น้อย ชายชราผู้หนึ่งเดินงกๆ เงินๆ
ผ่านประตูใหญ่ของสำนักชิงหลินตรงมาที่หน้าหลินเต๋ออี ยามนี้หลินเต๋ออี
เพิ่งตรวจคนไข้เสร็จไปคนหนึ่ง กำลังเติมหมึกลงบนจานฝนหมึก พอเห็น
ชายชราเข้ามา เขาก็เหลือบตาขึ้นมองสำรวจอย่างละเอียด ผลักหมอน
จับชีพจรไปข้างหน้า ยิ้มเป็นเชิงให้เขานั่งลง

ชายชราวางมือลงบนหมอนจับชีพจรด้วยใบหน้ากตักลุ่ม หลินเต๋ออี
ยื่นมือขวาออกมา จอสามนิ้ววางบนชีพจรมือซ้ายของชายชราที่น่าจะอายุ

เกินแปดสิบผู้^{นี้} อีกมือลูบเคราขึ้นลงตามความเคยชิน ไม่เกินราวครึ่งก้านธูป* เขาก็วางนิ้วบนชีพจรมือขวาของชายชรา จากนั้นสั่งให้ชายชราแลบลิ้น เห็นฝ้าน้ำลายบางๆ ขึ้นหนึ่งปกคลุมแผ่นลิ้นสีค่อนข้างอ่อน ด้านข้างลิ้นสองข้างยังเห็นรอยฟันขบตื้นๆ ได้รำไร หลินเต๋ออี๋มุ่นคิ้วเล็กน้อย ใครครวญครุ่นหนึ่งก่อนถามว่า "รู้สึกไม่สบายที่ใด"

"ร้อนนะสิ ข้าขยับนิดขยับหน่อยก็เหงื่อออก แต่พอลมพัดมากลับหนาว ครั้นเนื้อครั้นตัวไปหมด"

หลินเต๋ออี๋ทางหนึ่งฟัง อีกทางหนึ่งก็กวาดตามองลูกศิษย์ที่ติดตามตรวจและกำลังเขียนใบสั่งยาอยู่ข้างกายอย่างเงิบเงียบ ลูกศิษย์ทั้งหมดขมวดคิ้วนินหน้า มีเพียงศิษย์คนโตอย่างตู้จื่อเพยที่กำลังสังเกตเห็นหน้าชายชราอย่างใจจดใจจ่อ ชายชราใบหน้าขาวซีด ปากเริ่มเขียวเล็กน้อย จิตใจไม่สดชื่นแจ่มใส

หลินเต๋ออี๋เห็นตู้จื่อเพยมีท่าทางมันนอกมันใจก็พยักหน้าให้เขา

ตู้จื่อเพยเห็นหลินเต๋ออี๋อนุญาตก็ถามชายชรา "ก่อนหน้าที่นี่ท่านลุจเคยป่วยหนักใช่หรือไม่"

"จะป่วยอะไรได้ ก็แค่ไอบ้างช่วงเปลี่ยนฤดูเท่านั้น จะมีก็แต่ก่อนหน้าไม่นานนี้ ดูจะไอรุนแรงกว่าที่แล้วมาสักหน่อย"

"เช่นนั้น^{นี้}ก็ถูกต้องแล้ว" ตู้จื่อเพยยิ้มน้อยๆ หันไปมองหลินเต๋ออี๋เห็นอาจารย์ส่งสายตาดูญาติมาให้แล้ว เขาจึงเอ่ยต่อ "ไอบ่เป็นเวลานานทำให้ลมปราณปอดพร่อง ตามหลักปัญหาธาตุปอดคือธาตุทอง ธาตุทองให้กำเนิดธาตุน้ำ หากลมปราณปอดพร่องก็จะส่งผลให้ไตไม่สร้างน้ำ

* 'หนึ่งก้านธูป' เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง 'ครึ่งก้านธูป' จึงหมายถึงเวลาประมาณ 15-30 นาที

เป็นอาการแม่ป่วยกระทบลูก* บัดนี้อยู่ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ เดิมทีลมปรานหยางจะเพิ่มทวี ลมปรานในตับซึ่งเป็นธาตุไม้จะรุ่งเรือง ธาตุทองก็จะทำหน้าที่ข่มธาตุไม้ แต่เมื่อลมปรานปอดพร่องไปเช่นนี้ก็ไม้อาจข่มธาตุไม้ได้ ส่งผลให้ลมปรานตับเพิ่มสูงจนไปข่มม้ามซึ่งเป็นธาตุดิน ลมปรานม้ามจึงพร่อง ด้วยเหตุนี้ ปอด ม้าม ไต ทั้งสามอวัยวะล้วนแต่เกิดภาวะพร่อง พาให้พลังชีวิตลดลงอย่างหนัก ลมปรานหยางถดถอย ลมปรานคัมภ์กันไม่มั่นคง ลมปรานบำรุงไม่สมดุล** ตั้งค้ำกล่าวของหลี่ตงหยวน*** 'บอบช้ำภายในกระทบพลังชีวิต' ลมปรานหยางลดต่ำ เกิดความร้อนจากภาวะพร่อง' ใช้ตำรับยาปู้จิงอี่ซี้หัง**** ใช้ยารสหวานอุ่นขจัดความร้อน"

หลินเต๋ออีลุบเคราด้วยความพอใจ พลงยิ้มเอ่ย "ไม่เลว ไม่เลว มองออกว่าเป็นความร้อนจากลมปรานพร่อง ยังนี่วิธีใช้ยารสหวานอุ่นกำจัดความร้อนได้ หากเสริมสมุนไพรรักษาปรับสมดุลลมปรานคัมภ์กันอีกสักหน่อย ตำรับยานี้ก็เป็นอันสำเร็จ"

"ท่านอาจารย์กล่าวได้ถูกต้อง หากเอ่ยถึงตำรับยาปรับสมดุลลมปรานคัมภ์กันบำรุง ข้าขอเสนอตำรับยาถุ่ยจื่อหัง***** เป็นอันดับแรก

* แม่ป่วยกระทบลูก คือการเกิดโรคที่อวัยวะแม่ก่อนแล้วจึงมีผลกระทบลามไปที่อวัยวะลูก ตามหลักปฏิกษัตย ธาตุทองให้กำเนิดธาตุน้ำ จึงถือว่าธาตุทองเป็นแม่ของธาตุน้ำ

** ลมปรานคัมภ์กัน คือลมปรานที่ไหลเวียนอยู่นอกเส้นลมปราน ทำหน้าที่ให้ความอบอุ่นแก่ผิวหนังและกล้ามเนื้อ ป้องกันปัจจัยก่อโรคจากภายนอก ลมปรานบำรุง คือลมปรานที่อาศัยอยู่ในเส้นลมปราน มีหน้าที่เสริมสร้างเลือด และบำรุงหล่อเลี้ยงส่วนต่างๆ ในร่างกาย ทั้งสองทำงานส่งเสริมกัน มักเรียกรวมกันว่า 'ลมปรานคัมภ์กันบำรุง'

*** หลี่ตงหยวน (ค.ศ. 1180-1251) เป็นผู้คิดค้น 'ทฤษฎีมี่กัมและภาวะเพาะอาหาร' เน้นย้ำความสำคัญของม้ามและภาวะเพาะอาหารในร่างกายมนุษย์ เพราะตามหลักปฏิกษัตย มี่กัมและภาวะเพาะอาหารอยู่ในธาตุดิน

**** ตำรับยาปู้จิงอี่ซี้หัง หรือตำรับยาช่วยบำรุงอวัยวะในส่วนช่องท้อง จาก 'ตำราว่าด้วยม้ามและภาวะเพาะ' ของหลี่ตงหยวน

***** ตำรับยาถุ่ยจื่อหัง เป็นตำรับยารักษากลุ่มอาการภายนอก มีรสเผ็ดอุ่น จาก 'ตำราว่าด้วยใช้หัวัดและโรคทั้งหลาย' ของจางจิ้งจิง สมัยราชวงศ์ฉิน

ขอรับ" ผู้จื่อเพยรีบร้อนขนานรับ เมื่อหลินเต๋ออีพยักหน้าเห็นชอบ เขาก็
เอ่ยกับศิษย์น้องจางอู๋เหว่าที่ตามตรวจอยู่ด้านข้างอย่างถือดี "หวังจี้ ชะเอม
ผัดน้ำผึ้งอย่างละห้าส่วน โสมสามส่วน ตั้งก๊วยแช่สุราองไฟแห้งสองส่วน
เบลีอกส้ม เชิงหมา ใหญ่ ไปจื่ออย่างละสามส่วน อบเชย ไปเส้า ชิงสัด
อย่างละสามส่วน พุทราแดงสิบสองลูก"

จางอู๋เหว่าเขียนใบสั่งยาเสร็จก็ยื่นให้ผู้จื่อเพยดู ผู้จื่อเพยพยักหน้า
ให้หลินเต๋ออี หลินเต๋ออีถึงเอ่ยกับชายชราผู้นั้นอย่างนุ่มนวล "โรคนี้เกิดจาก
ภูมิต้านทานพร่อง จำต้องดูแลรักษาร่างกายให้ดี เจ้ากินยาไปก่อน
ห้าเทียบ เทียบหนึ่งดื่มสองหนกินเช้าและเย็น อีกห้าวันค่อยมาตรวจอีกครึ่ง"
ชายชรารีบร้อนขอบคุณ รับใบสั่งยาก็นำไปซื้อยาที่ด้านหน้าตู้ยาด้านข้าง

หญิงสาวที่ยืนอยู่หน้าตู้ยาคืออ้ายจื่อจิน นางรับใบสั่งยามา
กวาดตามองลวกๆ ก็ดึงลิ้นชักยาออกอย่างคล่องแคล่ว ชั่วประเดี๋ยว
นางก็หยิบสมุนไพรออกมาแล้วสับเม็ดชนิด จัดหวังจี้ ชะเอมผัดน้ำผึ้ง และ
สมุนไพรอื่นๆ เรียบร้อยแล้วก็ใช้ตาชั่งสมุนไพรชั่งน้ำหนักอย่างละเอียด
จึงค่อยแบ่งออกเป็นห้าส่วนเท่าๆ กัน จากนั้นเหลือบมองใบสั่งยาอีกแวบ
ก่อนหมุนตัวไปเปิดลิ้นชักยาชั้นบนสุดทางซ้ายมือ แต่แล้วก็
ชะงักมือกะทันหัน นางเหลือยวกลับไปมองชายชราที่รอคอยอย่างกระสับ
กระส่ายงุ่นง่านอยู่ด้านข้าง คิวงามขมวดมุ่นเล็กน้อย ก่อนจะปิดลิ้นชักนั้น
อย่างรวดเร็ว มือขวานิยมนเคลื่อนไปที่ลิ้นชักยาชั้นสองทางขวา เปิดออก
แล้วหยิบสมุนไพรกำเล็กๆ ออกมาวางบนตาชั่งอย่างรวดเร็วยิ่ง ชั่งเสร็จ
ก็เทลงบนสมุนไพรซึ่งกองเป็นภูเขาถูกย้อมอยู่แล้ว

นางนำสมุนไพรที่ห่อเรียบร้อยยื่นให้ชายชรา ก่อนจะยิ้มน้อยๆ

เธยก้าขั้บว่า "สมุนไพรให้แช่น้ำก่อนเป็นเวลาสองถ้วยชา* แล้วค่อยใช้ไฟอ่อนต้มหนึ่งเค่อ** ต้มยาแล้วกินจี้กอุ๋นสักชาม ให้เหงื่อออกทั่วกายได้ยิ่งดี***" หญิงสาวครุ่นคิด ก่อนกล่าวอีก "ท่านยังต้มยาครั้งที่สามได้ให้ผสมน้ำสมุนไพรกับน้ำร้อนแช่เท้าก่อนนอน หากกากสมุนไพรที่เหลือยังร้อนอยู่ ก็ใช้ผ้าห่อวางไว้ที่ได้สะอาดเป็นเวลาสักหนึ่งถ้วยชา"

ชายชรามองนางอย่างจงใจ "เช่นนี้ก็ได้หรือ"

อ้ายจื่อจินพยักหน้ายิ้มๆ เสียงแผ่วเบาว่า "มั่นใจยิ่งยวด" ได้เจ้าคะ"

พอกกล่าวจบ นางพลันสัมผัสได้ถึงสายตาเพ่งพิณจมองตรงมาหันหน้าไปเห็นหลินเต๋ออีคล้ายกำลังมองตรงมาทางตน นางจึงก้มหน้าเล็กน้อย หลินเต๋ออีเพียงปราดมองนางวูบหนึ่ง ก่อนที่สายตาจะเบนไปที่ตุ๋ยาต้านหลังนาง ด้านนอกลิ้นชักชั้นบนสุดทางซ้ายของตู้ยาใช้สีสีแดงชาติชีวิตวาดที่ละเส้นไว้ว่า 'โสม' ด้านนอกลิ้นชักชั้นสองทางขวาใช้สีเดียวกันชีวิตวาดที่ละเส้นด้วยลายมือเดียวกันว่า 'โสมไฟจื่อ'

ราตรีดึกสงัด ลมเย็นโชยพัดยอดไม้ที่เพิ่งแตกยอดอ่อนเป็นเสียงซู่ซ่า อ้ายจื่อจินจัดสมุนไพรกองสุดท้ายที่เพิ่งตากแดดมาเสร็จ เก็บสากบดยาเรียบร้อยก็เดินออกมาจากห้องยา

เลีย่วซำยเดินต่อไปข้างหน้าแล้วเลีย่วชวาก็จะเป็นที่พักของนาง แต่นางกลับหยุดที่มุมทางเลีย่ว ในสวนเจียบสั่งดอยอย่างยิ่ง มีเพียงเสียงฝน

* หนึ่งถ้วยชาเป็นคำเปรียบ หมายถึงช่วงเวลาที่ยาวนาน บางตำรากล่าวว่าเทียบได้กับเวลาประมาณ 10-15 นาที

** เค่อ เป็นหน่วยเวลาของจีน โดย 1 เค่อ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

*** ใน ตำราว่าด้วยใช้หวัดและโรคทั้งหลาย เกี่ยวกับวิธีใช้ตำรับยาทั้งนี้มีบันทึกไว้ว่า กินจี้กอุ๋นตั้งมียาถ้วยจื่อทั้งช่วยกระตุ่นลมปาดนม้าม ค่อยสวมเสื้อผ้าให้เหงื่อออกเล็กน้อย แต่ระวังห้ามเหงื่อออกมากเด็ดขาด

ของฤดูใบไม้ผลิกับเสียงหายใจแผ่วอ่อนของนาง มือที่ถือโคมสั้นสะท้านเล็กน้อย หันหน้ามองไปทางขวาก็เห็นว่าทางขวามีตสนิท ที่นั่นเป็นฝั่งเรือนที่พักของหลินเต๋ออี หากเขาไม่อนุญาตไม่ว่าใครก็ห้ามเข้าไปด้านใน ขนาดตู้จื่อเฟยศิษย์เอกที่รับการถ่ายทอดความรู้โดยตรงจากเขาก็ยังเข้าไปจัดเก็บห้องหนังสือแทนเขาได้แค่บางครั้งบางคราวเท่านั้น ปกติห้องหนังสือของหลินเต๋ออีจะปิดตายตลอดปี กลางวันหากมองจากที่นี้เข้าไปก็เห็นได้เพียงมุมชายคา

นางได้ยินบรรดาศิษย์พี่ที่เข้าสำนักมาก่อนตนเองเคยบอกว่าบรรพบุรุษแต่ละรุ่นของสำนักซึ่งหลินจะจดบันทึกโรคหายากที่ตนเองพบมา แล้วจัดระเบียบเป็นตำราแพทย์ ส่งต่อรุ่นสู่รุ่นให้เก็บรักษาไว้ในห้องหนังสือที่ปิดตายตลอดปีห้องนั้น บางทีในภายภาคหน้าก็อาจได้รับการสืบทอดต่อไปรุ่นแล้วรุ่นเล่าเช่นเดียวกัน

นางหันกายไปทางขวาเล็กน้อย นิ้วมือที่กุมไม้ถือโคมกำแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว ลมค่อนข้างแรง หยาดฝนสาดกระหนาบหน้าเป็นหยาดน้ำพราวใส นางตัดสินใจได้ในที่สุด กัดฟันอย่างเฝ้าขวาออกไป

"จื่อจิน" เสียงหุ้มต่ำหยุดยั้งเท้าซ้ายที่เพิ่งจะยกขึ้นของนาง นางหันไปมองเงาร่างที่เดินเข้ามาช้าๆ ท่ามกลางความมืด

ประหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น อ้ายจื่อจินยกกายเอ่ยอย่างเคารพนบอบ
"อาจารย์"

ผู้ที่มากคือหลินเต๋ออี เขาสูบเคราสีขาวโพลนพลางถาม "เจ้ามาที่นี่ได้กี่ปีแล้ว"

"ปีกว่าเจ้าค่ะ"

"หนึ่งปีนี่ทำอะไรแล้วบ้าง"

"เก็บสมุนไพร ตากสมุนไพร บ้างก็อ่านตำราแพทย์เจ้าคะ"

"อ่านตำราอะไรไปบ้าง"

"คัมภีร์หลังซู่ คัมภีร์ซู่เวิน* คัมภีร์ยาสมุนไพรเส้นหนัง**"

"ไม่เคยอ่านตำราว่าด้วยไข้หวัดและโรคทั้งหลายของหมอเวทดา
จางจิ้งจิ้ง*** หรือ"

นางเงยหน้ามองหูลินเต๋ออีกอย่างสงสัย "จื่อจินเคยอ่านเพียงเล็กน้อย
ยังไม่..."

"เจ้าไม่จำเป็นต้องตื่นเต้น" หูลินเต๋อียดตบหนางยี้มู่ "อ่านยอดตำรา
ของปรมาจารย์เหล่านี้ให้มากเป็นเรื่องดี วันนี้เจ้ากำชับให้ชายชราผู้นั้น
กินโจ๊กหลังกินยาถือเป็นแก่นหลักของตำรับยากู้ยจื่อทัง ใบสั่งยา
ของจื่อเพยแม้จะมีตำรับยากู้ยจื่อทังก็จริง แต่หากกินโจ๊กหลังกินยา
ไปด้วยก็จะสามารถบรรลุนิเวศคุณเป็นเท่าตัวได้"

"จื่อจินแก่วงขวานหน้าบ้านหลู่ปิ่น**** แล้ว"

"แต่ข้ากลับแปลกใจว่าวิธีการแช่เท้ากับประคบร้อนเจ้าไปได้มาจาก
ที่ใด"

ลมหายใจของนางหยุดชะงักด้วยอัศจรรย์ใจ แก้วแก้ว ก่อนผ่นคลายลง

* คัมภีร์ซู่เวิน เป็นชื่อย่อของ 'คัมภีร์หวงตี้ บรรพซู่เวิน'

** คัมภีร์ยาสมุนไพรเส้นหนัง เป็นหนึ่งในสี่สุดยอดตำราแพทย์จีน เขียนโดยเส้นหนังชื่อ กษัตริย์ในตำนาน
ของจีนผู้ได้รับยกย่องให้เป็นเทพเจ้าแห่งการเกษตร

*** จางจิ้งจิ้ง แพทย์เลื่องชื่อในสมัยปลายราชวงศ์ซ่งตะวันออก ได้รับการยกย่องจากชนรุ่นหลังเป็น
'หมอเวทดา' จางจิ้งจิ้งรวบรวมตำรับยาไว้มากมาย เป็นผู้แต่ง 'ตำราว่าด้วยไข้หวัดและโรคทั้งหลาย'
เป็นตำราเฉพาะทางแพทยศาสตร์เล่มแรกที่กำหนดหลักการตรวจวินิจฉัยจากทฤษฎีสู่ปฏิบัติในประเทศจีน

**** หลู่ปิ่นคือปรมาจารย์ด้านงานไม้และการก่อสร้างของจีน สำนวน 'แก่วงขวานหน้าบ้านหลู่ปิ่น' จึงมี
ความหมายว่าแสดงฝีมือต่อหน้าผู้เชี่ยวชาญ คล้ายสำนวนไทยที่ว่า สอนหนังสือสังฆราช เขามะพร้าวหัว
ไปขายสวน สอนจะเข้ให้วายน้า

อย่างไม่ทิ้งร่องรอย เพียงก้มหน้าเล็กน้อย "จื่อจินตัดสินใจโดยพลการ"

"นอกจากนี้ผู้ใดกันสอนให้เจ้าใช้โสมไท่จื่อแทนโสม"

"โสมไม่พอแล้ว จิง..." สีหน้าของนางภายใต้แสงโคมริบหรี่ ครั้งหนึ่งสว่างไสว ครั้งหนึ่งเย็นยะเยือก

"อย่างนั้นหรือ" หลินเต๋ออีลุบเครา เอ่ยอย่างราบเรียบธรรมดา "เช่นนั้นคงเป็นข้าคิดไป" หนึ่งไปอดีตใจก็ชายตามองศิษย์หญิงของเขา งามหนึ่ง "เมื่อครู่ข้าเพิ่งตรวจดูลินซึก เหมือนโสมจะยังเหลืออีก ครั้งลินซึก"

ฝนเม็ดเล็กละเอียดพรปรอยๆ ลงภายในสวน นางกำมือแน่น อย่างเงียบเชียบ รู้สึกเพียงหัวใจเต้นรัวเร็วราวกับจะกระดอนออกจากอก ลอบสอดหายใจเอือกหนึ่ง น้ำเสียงใสกระจ่างดุจสายธารไหลเอื่อย ในฤดูใบไม้ร่วงเอ๋ย "ศิษย์เห็นว่าไม่มีโสมแล้ว ช่วงบ่ายจึงเติมเพิ่มใหม่ อีกจำนวนหนึ่งเจ้าคะ"

หลินเต๋ออีมองนางงามหนึ่ง ก่อนกล่าวต่อ "ชายชราผู้นี้ลมปราณพร่อง จึงเกิดความร้อน ใช้ตำรับยาปุ่จื่อซู่ซู่ทั้งกับกั๋วจื่อทั้งร่วมกันเป็นการใช้ยา รสหวานอุ่นระบายนั่นก็จากต้นเหตุ ทว่าในใบสั่งยา หวงฉีซิงสัด อบเชยเป็นสมุนไพรจำพวกรสหวานอุ่นและรสเผ็ดแห้ง เป็นผลให้ กระสับกระส่ายง่าย ทั้งยังผลาญของเหลวในร่างกาย* ใช้โสมช่วยเสริม บำรุงลมปราณได้ก็จริงแต่ยังค่อนข้างไปทางแห้ง โสมไท่จื่อแม้สรรพคุณ จะบำรุงลมปราณผู้โสมไม่ได้ แต่กลับช่วยหล่อเลี้ยงธาตุอิน สร้างของเหลว ในร่างกาย"

* ของเหลวในร่างกาย หมายถึงของเหลวและสารคัดหลั่งภายในเนื้อเยื่อและอวัยวะต่างๆ

"ศิษย์ไม่ทราบ เห็นไหมไฟจี้มีมาก..."

หลินเต๋ออีกกลับโบกมือชี้ดวงจันทร์ "เจ้าตั้งใจก็ช่าง ไม่ตั้งใจก็แล้วไป ครั้งนี้ไม่นับว่าใช้ยาผิด แต่ผู้เขียนใบสั่งยาใช้ยาตัวใดนั้น ความคุ้นเคยของแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน การวิเคราะห์ก็แตกต่างกัน จี้ก็เพียงมีการวินิจฉัยของเขา ภายหน้าหากต้องการเปลี่ยนยา ก็บอกกล่าวให้ผู้เขียนใบสั่งยารู้จะดีกว่า"

"อาจารย์สั่งสอนได้ถูกต้องแล้ว" นางเอ๋ออย่างฟินอบพิเทา

หลินเต๋ออีปราดมองนาง "ก่อนหน้านี้เจ้าไม่เคยเรียนแพทย์จริงหรือ" เห็นนางส่ายหน้า เขาก็ถามอย่างครุ่นคิด "ครั้งนั้นเจ้าบอกว่ามาจากเมืองหลวง สกุลอ้ายในเมืองหลวงไม่ถือเป็นสกุลใหญ่ บังเอิญบ้านเพื่อนสกุลเดียวของข้าที่เมืองหลวงก็มีสระน้ำสกุลอ้ายอยู่คนหนึ่ง"

"สกุลอ้ายในเมืองหลวงแม้มีไม่มาก แต่ก็มีไม่น้อย ศิษย์ไม่รู้จัก สุหยินสกุลอ้ายผู้นั้นหรือเจ้าคะ"

หลินเต๋ออีมองนางอย่างจงใจครุ่นหนึ่ง ถอนใจแล้วเบาและเอ่ย "เพื่อนเก่าจระจากไปแล้ว...แต่ช่างเถิด ดีมากแล้ว เจ้าไปพักผ่อนเสียเถิด" กล่าวจบเขาก็เดินไปข้างหน้าสองสามก้าว ทันใดนั้นก็เหลือวกลับมาพูดว่า "พรุ่งนี้ตามข้าไปออกตรวจโรคที่วัดหนานซานด้วย"

อ้ายจี้จิ้นตกตะลึง "ศิษย์ไม่เคยติดตามท่านออกตรวจ"

"ที่ปรมาจารย์เอนอติตมีตำรับยามากมายก็ล้วนมาจากประสบการณ์ทั้งสิ้น เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้ระยะหนึ่ง ควรออกไปเรียนรู้อได้แล้ว" หลินเต๋ออีกกล่าว ก่อนเดินไปทางเรือนที่พัก

วัดหนานซานตั้งอยู่บนไหล่เขาจีนจื่อ ยามนี้อากาศแจ่มใส ท้องฟ้า
ปลอดโปร่งสุดสายตา เมฆสีขาวซ้อนเรียงดูจะลอคคลื่นในมหาสมุทร
อันเขียวกราก แสงอาทิตย์สายหนึ่งสาดส่องลงบนเขาจีนจื่อ เทือกเขา
เหยียดยาวสุดลูกหูลูกตาประหนึ่งภาพวาด ท่ามกลางแสงครึ่งสลับครึ่งสว่าง
ขับให้เจดีย์คู่บนยอดเขาซึ่งตั้งอยู่ไกลลิบนั้นยิ่งดูสูงตระหง่าน

ภูเขาทางใต้มีเส้นทางสัญจรมาแต่ไหนแต่ไร หนึ่งผู้ชราพาหนึ่งชายหนุ่ม
หนึ่งหญิงสาวเดินอยู่บนทางเดินสายเล็กที่ซ่อนเร้นอยู่ในความเขียวขจี
ของไหล่เขา แสงอาทิตย์ส่องลงบนควราสีขาวยโพลนของผู้ชรา พวกเขา
คือหมอเลี้ยงช้อหลินเต๋ออีและลูกศิษย์ตู้จื่อเพยกับอ้ายจื่อจิน

แต่ไรมาหลินเต๋ออีออกตรวจโรคจะพาตู้จื่อเพยไปแค่คนเดียว
ทว่าครั้งนี้กลับเรียกอ้ายจื่อจินผู้ธรรมดาไม่โดดเด่นมาด้วย ชวนให้
ตู้จื่อเพยตกใจไม่น้อย ทั้งยังรู้สึกราวกับถูกแบ่งปันสิ่งของล้ำค่าเพียง
หนึ่งเดียวให้ผู้อื่นโดยที่เขาไม่อาจแสดงท่าทีใดได้ ให้อัดอั้นใจยิ่งนัก

"เร็วเข้า! พวกเราออกไปตรวจโรคหาไข้เทียวภูเขาขมลิ้นน้ำ! เดินเข้า
ป่านนี้เกิดผู้ป่วยรอไม่ไหว รักษาล่าช้าขึ้นมา เจ็บปวดทรมานไหวหรือ"
ตู้จื่อเพยอดใช้น้ำเสียงของศิษย์ที่ตำหนิอ้ายจื่อจินไม่ได้

อ้ายจื่อจินเข้าใจเจตนาเป็นศัตรูของเขา จึงมิได้โต้แย้ง เพียงสับเท้า
เร็วขึ้นสองสามก้าว ไล่ตามผีเท้าของทั้งสองไป

"อาจารย์ขอรับ ข้าเห็นว่าจื่อจินทนการออกไปข้างนอกทุกวันเช่นนี้
ไม่ได้แน่ อยากรู้เป็นสตรีนะขอรับ!" สีหน้าของตู้จื่อเพยเปลี่นเร็วยิ่งกว่า
ยอดฝีมือจิวเป่ียนหน้า เขาประชิดไปตรงหน้าหลินเต๋ออี สังเกตอาการ
ของอีกฝ่ายขณะเหยียงเชิงอย่างระมัดระวัง

หลินเต๋ออี๋ยิ้มน้อยๆ และเอ่ย "ไม่เป็นไร ข้าผู้ชราที่เดินช้าเช่นกัน
 กระจวบเหมาะเดินพร้อมกับจื่อจินได้พอดี"

ตู้จื่อเฟยเห็นหลินเต๋ออี๋เข้าข้างอ้ายจื่อจิน ในใจจึงไม่ยินยอม

หลินเต๋ออี๋คล้ายอ่านความคิดตู้จื่อเฟยออก เขาเปลี่ยนเรื่องพูดด้วยการชี้ไปยังสี่สันแห่งฤดูใบไม้ผลิบนภูเขาแล้วถามขึ้น "ฤดูใบไม้ผลิ
 แสงแดดอบอุ่นพอเหมาะ ทั้งความร้อนกำลังดี เช่นนี้ควรดูแลร่างกาย
 อย่างไร"

ตู้จื่อเฟยใจมุ่นมั่นที่จะเอาชนะอ้ายจื่อจิน จึงรีบชิงตอบ "ยอมเป็น
 'นอนตึกตื่นเช้า เดินออกกำลังในบ้าน ปล่อยมวยผมคลายอาภรณ์
 ทำใจให้ปลอดโปร่ง*' ในฤดูใบไม้ผลิ ทุกสรรพสิ่งก่อกำเนิดเจริญงอกงาม
 ลมปราณหยางฟื้นคืน ลมปราณหยางของคนก็เริ่มก่อกำเนิดเช่นกัน
 หากนอนตึกตื่นเช้า เดินออกกำลังในบ้านให้ร่างกายผ่อนคลายได้
 ลมปราณดับก็จะคล่องตัวไม่ติดขัด"

หลินเต๋ออี๋พยักหน้าอย่างพอใจ ก่อนหันไปถามอ้ายจื่อจิน "จื่อจิน
 เจ้าลองว่ามา"

อ้ายจื่อจินคิดไม่ถึงว่าหลินเต๋ออี๋จะชวนชื่อตน ในใจตกตะลึงเล็กน้อย
 เห็นตู้จื่อเฟยส่งสายตามุ่งร้ายเต็มเปี่ยมมาอีกนางจึงก้มหน้าครุ่นคิดครู่หนึ่ง
 ก่อนพูดชัดถ้อยชัดคำ "ศิษย์พี่ตุ๊กสาวหลักสำคัญออกมาแล้ว สำหรับจื่อจิน
 คิดว่าอาจเป็นการเล่นว่าว"

"เล่นว่าว?" ตู้จื่อเฟยหัวเราะหยัน "เจ้ายังคิดว่าตนเองเป็นเด็ก
 อยู่หรือ"

* จาก 'คัมภีร์ซูเวิน บทการดูแลร่างกายในฤดูทั้งสี่'

อ้ายจื่อจินไม่อยากจะมามีปัญหากับเขา จึงไม่ได้แย้ง "ศิษย์พี่กล่าวถูกต้อง จื่อจินคิดงายตายเกินไป"

ตู้จื่อเพยไหนเลยจะยอมปล่อยนาง แค้นเสียดเสียดอย่างเย็นชากล่าว "วันหลังอ่านตำราให้มากหน่อย ตรีกตรองให้มาก อย่าได้พูดคำตอบอันไร้แก่นสารส่งเดชตามใจชอบเพื่อหวังตบตาให้ผ่านไป"

ถ้อยคำนั้นก็กลับสร้างความไม่พอใจให้แก่หลินเต๋ออี เขาปรามมองตู้จื่อเพยแวบหนึ่งโดยไม่แสดงอาการ เพียงหันไปถามอ้ายจื่อจิน "การเล่นว้าวมีมาแต่โบราณ ข้าคิดไม่ตกว่านอกจากเพราะความสนุกของเด็กแล้ว เหตุใดเจ้าจึงนึกถึงการเล่นว้าว"

อ้ายจื่อจินเห็นหลินเต๋ออีถามตน ในใจตระหนักรู้ว่าหากไม่ตอบจะเข้าข่ายไปปดเลื่อนลอย ยิ่งจะทำให้ตู้จื่อเพยเข้าใจผิด นางจึงตอบว่า "เล่นว้าวถือเป็นการออกไปเที่ยวชมธรรมชาติในฤดูใบไม้ผลิ สอดคล้องกับคำโบราณ 'เดินออกกำลังในบ้าน' เวลาคนเล่นว้าวจำเป็นต้องแหงนคอ เช่นนี้เป็นการยืดคลายกระดูกสันหลัง ส่งผลให้เส้นลมปราณดู* บนกระดูกสันหลังขยายตัว เส้นลมปราณดูคือเส้นลมปราณหยางที่ใหญ่ที่สุดในร่างกาย ลมปราณหยางไหลเวียนก่อเกิดและแพร่กระจายในเส้นลมปราณดู พ้องรับกับหลักลมปราณหยางก่อกำเนิดในฤดูใบไม้ผลิ นอกจากนี้ยามเล่นว้าว สองตาจำเป็นต้องมองไกลออกไป ดวงตาถือเป็นหน้าต่างของตับ กระทำเช่นนี้ยังช่วยปรับสมดุลให้ลมปราณตับปลอดโปร่ง"

"ไม่เพียงเป็นการท่องเที่ยวในฤดูใบไม้ผลิ ยังช่วยปรับสมดุล

* เส้นลมปราณดู มีวิถีการไหลเวียนอยู่ตลอดแนวกระดูกสันหลังและศีรษะ เริ่มจากจุดตรงกลางระหว่างกันกับและทวารหนัก ไหลเวียนขึ้นไปผ่านกลางกระหม่อม ลงมาตามดั้งจมูก และสิ้นสุดที่ริมฝีปากบน

ในเส้นลมปราณดู เห็นที่วันหลังควรออกมาเล่นว่าวให้มากแล้ว" หลินเต๋ออีหัวเราะว่า ดวงตาเปี่ยมแวววาวชื่นชม "ดูท่าเจ้าก็มีความรู้ด้านเส้นลมปราณมากทีเดียว"

"ศาสตร์แห่งเส้นลมปราณครอบคลุมหมื่นพัน จื่อจิ้นรู้เพียงผิวดินวันนี้พูดจาเพื่อเจ้อ ขออาจารย์โปรดอภัย" อ้ายจื่อจิ้นฟังความนัยในวาจา หลินเต๋ออีออก จึงกดคางลงต่ำไม่ให้ตนเองประสาธสายตากับเขา

"เพียงพูดคุยกติเท่านั้น ไฉนมีขออภัยไม่ขออภัยด้วยเล่า" หลินเต๋ออีเอ่ยยิ้มๆ หางตากลับปรายมองไปทางตู้จื่อเพย

ตู้จื่อเพยสัมผัสถึงแววตาดักเตือนของหลินเต๋ออี ในใจเขาพลันบังเกิดโทสะแต่ไม่อาจจะระบายออก ได้แต่อาศัยตอนที่หลินเต๋ออีไม่ใส่ใจ ถสิ่งตาเหย้มใส่อ้ายจื่อจิ้นคราหนึ่ง

ในใจอ้ายจื่อจิ้นรู้ว่าตนเองไม่อาจพูดมากได้อีก หลังจากนั้นไม่ว่า หลินเต๋ออีถามอะไรก็ล้วนแต่แสร้งทำเป็นไม่รู้ ซึ่งพอจะทำให้ตู้จื่อเพยสบายใจขึ้นมาได้บ้าง

เดินไปราวสามก้านธูป ในที่สุดทั้งสามก็มาถึงวัดหนานชาน ด้านในวัดมีตึกระฆังย่ำรุ่งพอดี ภิกษุเริ่มทำวัตรเช้า เสียงสวดมนต์ศักดิ์สิทธิ์ที่รินหูดูจะมีพลังพิเศษบางอย่าง พาให้คนบังเกิดความเคารพนับถืออย่างไม่อาจอธิบายได้ ทั้งสามยืนอยู่หน้าอุโบสถครู่หนึ่งก็มีเงรน้อยออกมาต้อนรับ ก่อนจะนำพวกเขาเข้าไปในห้องหนึ่ง หลวงจิ้นที่นอนอยู่บนเตียงสีหน้าหมองคล้ำเล็กน้อย คิ้วขมวดแน่นอย่างทรมาน

"กินยามาสวมวันแล้ว ผลเป็นอย่างไรบ้าง" หลินเต๋ออีถามพลางเลิกผ้าห่มขึ้น กลิ่นเหม็นเน่าขุมหนึ่งโชยมาปะทะทันที เห็นเพียงตุ่มหนอง

ที่บวมเป็นภูเขาถูกย้อมบนข้อเท้าหนาแข็งแรงของภิกษุรูปนี้กำลังมีเลือดหนองไหลซึมออกมาไม่หยุด ที่แท้ก่อนหน้านี้ไม่กี่วันระหว่างที่หลวงจีนรูปนี้ออกบิณฑบาตได้ถูกแมลงไม่ทราบชื่อกัดที่ข้อเท้าเข้าสามวันก่อนหลินเต๋ออี๋มาตรวจได้จ่ายยาผงระบายหนองให้เขาไป

"หนองออกมาแล้ว แต่ศิษย์พี่ตัวร้อนจี๋จนลวกคนได้เลย" เณรน้อยเอ่ยอย่างเป็นกังวล

"นี่เป็นอาการตามธรรมชาติ ยามปกติใช้น้ำอุ่นเช็ดตัวเขาให้มากหน่อย" หลินเต๋ออี๋ใคร่ครวญ "การรักษาวันนี้คือดูหนองของเขาออกมาให้เร็วที่สุด จื่อเพย เจ้าว่าควรใช้วิธีใด"

ดูจื่อเพยเอ่ยอย่างลำบากใจ "อาจารย์ขอรับ พวกเราไม่เคยรักษาคนไข้ประเภทนี้มาก่อน ข้า..."

ในใจอ้ายจื่อจินมีความคิดอันเลือนรางผุดขึ้น ด้วยติดที่ดูจื่อเพยจึงกำลังคิดว่าจะพูดออกมาดีหรือไม่ ขณะที่ลังเลนางก็สัมผัสได้ถึงสายตาใต้ถามจากหลินเต๋ออี๋ จำต้องเงยหน้าตอบเสียงเบา "อาจใช้วิธีครอบกระบอกลง* ได้เจ้าค่ะ"

"วิธีครอบกระบอกลง?" หลินเต๋ออี๋ดวงตาเป็นประกาย "เจ้ารู้จักวิธีนี้รึเคยทำหรือไม่"

ระฆังเตือนภัยในใจอ้ายจื่อจินดังก้อง นางรีบร้อนส่ายหน้า "ข้าเพิ่งเคยอ่านจากตำราแพทย์ ใน 'ตำรารักษาโรคฉุกเฉิน' มีวิธีดูฝีหนองออกด้วยเขาสัตว์" กล่าวจบนางก็รีบก้มหน้าหลบเสียงสายตาสืบหา

* ครอบกระบอกลง หรือครอบแก้ว ในสมัยโบราณจะให้ความร้อนให้อากาศออกจากภายในกระบอกลง และใช้กระบอกลงที่มีความร้อนอยู่ครอบลงไปบนผิวหนังเพื่อรักษาโรค วิธีดั้งเดิมใช้เขาสัตว์หรือกระบอกลงไม่ได้ในการครอบ ก่อนพัฒนามาเป็นกระเบื้องในสมัยราชวงศ์ซิง ปัจจุบันนิยมใช้แก้วหรือพลาสติกสุญญากาศทรงกระบอกแทน

ความจริงของหลินเต๋ออี

หลินเต๋ออีมองนางอย่างมีความในใจ พลางลอบครากสาว "ในเมื่อเจ้าเคยอ่านตำราก็มาช่วยข้า"

อ้ายจื่อจินเห็นตุ้จื่อเพยหน้าบึ้งตึงเพราะประโยชน์อย่างที่คิดไว้ในใจก็ถอนใจไม่หยุด แต่เมื่อหลินเต๋ออีสันคำแล้ว นางก็บ้ายเบี่ยงลำบาก ทั้งเห็นภิกษุรูปนั้นเจ็บปวดทรมานยากทานทนอย่างแท้จริง ในใจก็รู้ว่าไม่อาจรักษาล่าช้าเพราะเรื่องเล็กน้อย นางจึงขยับเข้าไปสั่งเณรน้อยให้หาล้าไผ่อ่อนสดใหม่ยาราวเจ็ดชุ่นมาปล้องหนึ่ง สั่งให้เหลือข้อไผ่อ่อนด้านหนึ่งไว้ ใช้ขวานจามข้ออีกด้านหนึ่งทิ้ง เปิดส่วนด้านในปล้องให้โล่ง ใช้กริชกรีดผิวสีเขียวออกจนเหลือแต่เนื้อในสีขาวไว้อย่างละครึ่งเจาะรูเล็กๆ รูหนึ่งที่ฝั่งข้อไผ่แล้วใช้กำนไม้อุดแน่น จากนั้นนางก็ใส่เซียงหัว ตู๋หัว งาม่อน ใบอ้ายเฉ่า* ขางผุสุด ซะเอม โกรฐสออย่างละห้าเจียน** ลงไปในกระบอกลูไมไผ่ ใช้ดินหอมติดรากยึดปากกระบอกลูเอาไว้ แล้วค่อยสั่งให้คนนำน้ำสะอาดสืบขามเทใส่หม้อ วางกระบอกลูที่บรรจุสมุนไพรแล้วลงน้ำ ใช้หินก้อนหนึ่งถ่วงไว้ป้องกันมิให้กระบอกลูลอยขึ้นมา สุดท้ายจึงจุดเตาไฟ ใช้ไฟอ่อนต้มน้ำสะอาดในหม้อจนเดือด

หลินเต๋ออีเห็นอ้ายจื่อจินฝีมือคล่องแคล่วเช่นนี้ก็คลายใจลงได้ เขาสั่งให้ตุ้จื่อเพยหยิบกระเป่าเข็มมา ในกระเป่าเข็มมีเข็มเงินยาวบ้าง สั้นบ้างอยู่สืบกว่าเล่ม หลินเต๋ออีเลือกหยิบเข็มกรีด*** ออกมาเล่มหนึ่ง เข็มกรีดเป็นหนึ่งในเข็มโบราณเก้าชนิด หนาราวสองเฟิน**** ครึ่ง

* หญ้าอ้ายเฉ่า สมุนไพรชนิดหนึ่ง มีสรรพคุณขับเส้นลมปราณ ห้ามเลือด ขับความเย็นระงับอาการปวด

** เจียน เป็นหน่วยชั่งน้ำหนักของจีน 1 เจียน มีน้ำหนักประมาณ 5 กรัม

*** เข็มกรีด (ผีเงิน) เป็นหนึ่งในเข็มโบราณทั้งเก้า ลักษณะคล้ายกระบี่ มีคมสองด้าน ใช้กรีดระบายหนอง

**** เฟิน เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้เท่ากับหนึ่งในสิบของชุ่น หรือประมาณ 0.33 เซนติเมตร

ยาวสี่ซุนกว่า กล่าวกันว่าคิดค้นโดยผู้ชื่อ* เช่นเดียวกับเข็มอีกแปดชนิด
ที่เหลือ ในคัมภีร์หลังซุนบันทึกไว้ว่าเข็มกรีดเป็นเครื่องมือกำจัดฝีหนอง
และแผลเปื่อยร้ายแรงที่ดีที่สุด

เห็นเพียงหลินเต๋ออีใช้นิ้วชี้กับนิ้วโป้งขวาจับตรงบริเวณที่ห่างจาก
ปลายเข็มมาครึ่งซุน นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ซ้ายถ่างผิวหนังที่เป็นจำแดงบริเวณ
ข้อเท้าภิกษุรูปนั้นออก กรีดออกเป็นรูเล็กสามรูเป็นรูปอักษร 'ผืน'***
บนยอดตุ่มหนองอย่างระมัดระวัง ครั้นเมื่อยาในกระบอกสุกได้ที่แล้ว
เขาถึงเรียกให้คนยกหม้อพร้อมกระบอกยามาที่หน้าเตียง เทยาออกจาก
กระบอก และรีบประกบปากกระบอกกับปากแผลตอนที่ยังร้อนๆ
อ้ายจื่อจินประสานกับหลินเต๋ออีรีบใช้มือกดส่วนบนของกระบอกไม่ให้
ให้กระบอกดูดผิวหนังได้เอง ครู่หนึ่งเมื่อกระบอกไม่ไฝเปลี่ยนเป็นอุ่นแล้ว
อ้ายจื่อจินก็ดึงก้านไม้ที่ยึดตรงข้อไฝไว้ตอนแรกออกอย่างเบามือ
กระบอกไม่ไฝเต็มไปด้วยหนองเลือดสีแดงข้นทันที ก่อนที่กระบอกไม่ไฝ
จะหลุดออกเอง เมื่อทุกคนเห็นว่าแม้ข้อเท้าของภิกษุรูปนั้นจะยังคงแดงอยู่
แต่ไม่มีหนองเลือดที่ไม่น่าดูออกมาแล้วก็เบาใจลง

จากนั้นอ้ายจื่อจินก็ทำตามคำสั่งหลินเต๋ออี นำลูกกลอนเสี้ยวจินตัน***
ที่ปักติดตัวตลอดออกมา บดละเอียดแล้วโรยรอบปากแผล การรักษา
ใช้เวลาไม่ถึงสองเค่อ จากที่ก่อนหน้านี้ปวดทรมานจนแทบพูดไม่ได้
ภิกษุรูปนั้นก็อ้าปากพูดคุยได้แล้ว บรรดาเณรน้อยดีอกดีใจ เอ่ยขอบคุณ
หลินเต๋ออีไม่หยุด

* ผู้ชื่อ หนึ่งในสามจักรพรรดิในยุคก่อนประวัติศาสตร์ของจีน ตำนานเล่าว่าเป็นผู้คิดค้นวิทยาการ ทั้งแผนภูมิ
แปดเขตกษัตริย์ การล่าสัตว์ การประมง และการใช้ไฟทำอาหาร

** อักษรผืน (緋)

*** ลูกกลอนเสี้ยวจินตัน มีสรรพคุณขับพิษลดบวม

หลินเต๋ออีมองอ้ายจื่อจินที่ก้มหน้าจัดเก็บกากสมุนไพรด้านข้างแวบหนึ่ง พลังยิ้มเอ่ย "โชคดีที่ศิษย์ข้าผู้นี้รู้จักครอบกระบอ กหากให้ข้าคนเดียวทำคงจัดการไม่ไหว"

เดิมทีตลอดการรักษาตู้จื่อเพยก็เป็นได้แค่ผู้ช่วยอ้ายจื่อจิน ทั้งตนเองยังทำเพียงเรื่องจิปาถะเล็กน้อย เขาย่อมกรุ่นโกรธอยู่ในใจ ยามนี้ยังเห็นหลินเต๋ออีชมเชยอ้ายจื่อจินต่อหน้าคนทั้งหลายอีก ไพรศยา จึงยิ่งถูกโชน เขาทนไม่ได้จนพูดออกมา "อาจารย์ไม่เห็นท่านเคยใช้วิธีนี้ มาก่อน"

หลินเต๋ออีหาได้สนใจท่าทีของตู้จื่อเพย ตรงกันข้ามกลับใช้วาจา กระบอบใจทำให้อีกฝ่ายขุ่นมัวมีความรู้สึกขบขันอยู่ในดวงตา ทั้งเคแรว เจ็บปวด และรู้สึกผิดพัวพันกันอยู่เลือนราง "ข้าไม่เคยใช้ต่อหน้าเจ้าจริง ๆ เพราะนี่เป็นสิ่งที่ข้าได้เรียนรู้อาจจากสหายเก่าคนหนึ่ง เขาเกิดในตระกูล แพทย์ เชี่ยวชาญการครอบกระบอ ก ผิงเข็ม รมยา และการใช้หินกดจุด เป็นพิเศษ ทว่าน่าเสียดาย..." หลินเต๋ออีเพียงถอนใจครั้งหนึ่งราวกับ พริบตาเดียวกันก็แก่ชราลงไปอย่างรวดเร็ว

ตู้จื่อเพยเห็นผู้เป็นอาจารย์ไม่ต้องการพูดต่อ จึงไม่กล้าชักใช้ก็กริบเปลี่ยนหัวข้อถามภิกษุเรื่องแนวทางพุทธะ

หลินเต๋ออีหมุนตัวกลับมาด้วยจิตใจอันหนักอึ้ง ทว่าในพริบตาที่หมุนตัวมา เขาคลับสัมผัสได้ถึงแวดตาสืบเสาะสายหนึ่งพุ่งตรงมาจาก ทางด้านขวา จึงอดไม่ได้หันหน้ามองไปทางนั้น อ้ายจื่อจินอยู่ทางด้านขวาของเขา นางก้มหน้าก้มตาเก็บเข็มด้วยท่าทางจดจ่อประหนึ่งหลงลืมทุกสิ่งรอบกาย

อ้ายจื่อจินซ็อนเก้าอี้ไม้สองตัวที่กลางห้อง จากนั้นจึงป็นขึ้นไป ด้านบนซ้ายๆ นอกห้องฟ้ามืดแล้ว แสงไฟริบหรี่ในห้องสะท้อนเงาร่างของนางทอดยาวบนผนังสีส้มสลัว นางยืนบนเก้าอี้ไม้ เขย่งปลายเท้าก่อนเอื้อมมือไปสูดแขนจับจันทน์ไม้ที่อยู่เหนือข้อ แม้ออยู่ติดเพดานห้อง แต่จันทน์ไม้กลับถูกเข็ดถูสะอาดยิ่ง อ้ายจื่อจินหยิบสมุดคัดด้วยลายมือเล่มหนึ่งจากบนชื้อลงมา และป็นลงอย่างระมัดระวัง

ในสมุดเขียนตำรับยาและประวัติการรักษาไว้จนเต็ม อ้ายจื่อจินพลิกเปิดไปหน้าหนึ่งอย่างระมัดระวัง เปลวไฟของตะเกียงน้ำมันเล็กดุจเม็ดถั่ว แผ่แสงสว่างคลุมหน้ากระดาษสีเหลือง พาให้ตัวอักษรที่เขียนบรรยายอย่างตั้งใจที่ละขีดยิ่งดูแข็งแกร่งมีพลัง "ใน 'ตำราสารัตถะไถ่' ของหวังเทาสมัยราชวงศ์ถังกล่าวไว้ว่า 'ใช้กระบอกลไม้ไผ่สีเขียวหนาสามซุน ยาวเจ็ดซุน ปลายหนึ่งเหลือข้อ ด้านที่ไม่มีข้อเหลาบาง เช่นกระบี่ ต้มกระบอกลไม้ไผ่จนเดือด เมื่อเดือดได้ที่แล้วก็นำกระบอกลมาครอบฝั้หนอง พักหนึ่งค้อยดึงออก และใช้มีดทะลวงจุดที่ครอบต้มกระบอกลแล้วครอบอีกครั้ง จะมีของเหลวสีแดงสีเหลืองและสีขาวออกมา แล้วค้อยเป็นหนอง บางครั้งอาจมีแมลงออกมาด้วย ครอบเช่นนี้หลายครั้งจนของเสียออกจนหมดสิ้น เมื่อกำจัดออกไปหมดแล้ว ในวันเดียวกันนี้ดวงตาจะแจ่มใสร่างกายจะเบาสบาย' ใช้ครอบกระบอกลกำจัดหนอง ผลลัพธ์ดียิ่ง"

อ้ายจื่อจินครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนเขียนเดิมบนพื้นที่ว่างในสมุด

'รัชศกเทียนฉีปีที่เจ็ด แถบเจ้อตงมีผู้ป่วยคนหนึ่ง หลังถูกแมลงกัด

ที่ข้อเท้าเกิดตุ่มหนอง ไข้ยาระบายหนองก่อน สามวันให้หลังใช้เชือกหัวตุ๋หัว งาม่อน ใบบ่อยเจ้า ขางผุสัด ชะเอม โกลูสออย่างละห้าเจียนยัดใส่กระบอกไม้ไผ่รักษาด้วยการครอบกระบอก ดูหนองได้เต็มกระบอกไม้ไผ่ประมาณสามถ้วย สุดท้ายใช้ลูกกลอนเสียวจินตันบดละเอียดทารอบนอก'

จากนั้นนางจึงวางพู่กันลงแล้วปิดสมุด พรุจฉวยใจแผ่วเบาเปิดหน้าต่างมองไปด้านนอก รัตติกาลด้ามืดดูจมน้ำหมึกให้ความรู้สึกหนาวเหน็บอันยากอธิบาย ลมวสันต์กรูกรือยพัดเส้นผมสีดำที่ศีรษะนางจนยุ่งเหยิง ปอยผมสองสามปอยตกลงบนปกสมุดสีขาวเก่า ลากผ่านตัวอักษรที่อยู่บนนั้นเบาๆ...บันทึกแพทย์สกุลเจียว!

อักษรลายมือหวัดนี้แต่ละขีดแต่ละเส้นประหนึ่งต้นสนตระหง่านที่ไม่ยอมย่ออยู่บนหน้าผา แข็งแกร่งขีมีทะเลหนุนน้ำกระดาศ อ้ายจื่อจินเพียงรู้สึกได้ว่าตัวอักษรนั้นได้โถมปะทะใบหน้าเข้ามาราวกับมีชีวิต กระทั่งอดตะลึงงันไปไม่ได้

ทว่าในเวลาเดียวกันนี้เอง พลันแว่วเสียงสุนัขเห่าจากนอกกำแพงสูงของโรงหมอบทางด้านหลัง ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าดังขึ้นกะทันหัน อ้ายจื่อจินตระหนกในใจ เกร็งเก็บสมุดเดินไปที่เรือนหลัง นอกประตูหลังของโรงหมอบมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น มีหน้าซำยังได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลืออันแผ่วเบาของเขาได้ร่างๆ

อ้ายจื่อจินรีบร้อนดึงสลักประตูออกตั้งท่าจะเปิดประตู ทันใดนั้นแรงค้ำยันที่ประตูก็หายไป ต่อด้วยเสียงตวาดดังขึ้น "เจ้าโจรบกฏ กล้า

หลบหนีรี! คอยดูว่าข้าจะตีเจ้าตายได้หรือไม่!"

อ้ายจื่อจินลอบแ้มประตู แสงจันทร์ส่องเข้ามาจากปากตรอก ได้แสงจันทร์สีขาวสลัวเห็นเพียงคนกลุ่มหนึ่งในชุดทางการ มือถือตะบองยาว กำลังทุบตีชายที่เห็นใบหน้าได้ไม่ชัดคนหนึ่งอย่างบ้าคลั่ง ในมุมมืดอีกด้านมีบุรุษชุดแพรท่าทางเคร่งขรึมจริงจังยืนหันหลังอยู่ผู้หนึ่ง กำลังหัวเราะอย่างน่าขะขะ "หากส่งสมุดรายชื่อมาให้ข้า ก็ยังพอละเว้นชีวิตสุนัขของเจ้าได้บ้าง หากไม่ข้าจะทำให้เจ้าเป็นเช่นหยางเหลียน* ผู้นั้นตะปู้ขึ้นทั่วตัว!"

มองผ่านช่องประตูออกไป อ้ายจื่อจินเห็นชายผู้นั้นถูกซ้อมเลือดซีมเป็นลายพร้อยทั่วร่าง นางเสี่ยวชวีจวนต้องยกมือปิดปาก

ชายที่น่าจะอายุราวสามสิบปีผู้นั้นคลานอยู่บนพื้น ยังคงตะเกียกตะกายไปข้างหน้าอย่างยากลำบาก รอยเลือดที่ทิ้งไว้ด้านหลังถูกแสงจันทร์ส่องเป็นสีแดงเข้มฉันแปลกประหลาด

"ยังจะกล้าหลบหนี?! บอกมาเดี๋ยวนี้ สมุดรายชื่อของพรรคคงหลิน** อยู่ที่ใด!" คนในชุดแพรกระซากร่างเขาขึ้น

"จะฆ่าอย่างไรก็ตามใจ! คิดอยากได้สมุดรายชื่อ? ให้ขันที่ชั่วแซ่เว่ยผู้นั้นผันไปเถอะ!" ชายผู้นั้นราวไม่กลัวความตาย ถ่มน้ำลายปนเลือด

* หยางเหลียน เป็นผู้ตรวจการแผ่นดินในสมัยราชวงศ์หมิง แรกเริ่มรับตำแหน่งเจ้าเมืองจางสู ต่อมาเข้ารับตำแหน่งขุนนางใกล้ชิดฮ่องเต้ เมื่อฮ่องเต้เสด็จประพาสชวหนัก เขาเป็นผู้เสนอแนะให้องค์รัชทายาทเข้ารับใช้ฮ่องเต้ หลังจากฮ่องเต้ทรงงงขึ้นครองราชย์ เขาคิดค้ำนการแต่งตั้งเจิ้งกั๋วเพี้ยขึ้นเป็นพระพันปีอย่างสุดกำลัง ทำให้ต่อมาถูกฝ่ายตรงข้ามคือพรรคเยียน (พรรคซันที) นำโดยสวีเสียนจวนทำร้ายด้วยการ 'ฝังดินกลบร่าง ตกคงปะทุทะเล' จนตาย นักประวัติศาสตร์วิจารณ์เขาไว้ว่า 'ประพฤติดนเป็ดเผยเที่ยงตรง แต่ต้องแบกรับโทษแปลกประหลาด'

** พรรคคงหลิน เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางความคิดและการเมืองในสมัยราชวงศ์หมิง เกิดจากการรวมตัวกันของกลุ่มขุนนาง บัณฑิต และวิญญูชนทั้งรุ่นเก่ารุ่นใหม่ มีอุดมการณ์ยึดมั่นในจริยธรรม คัดค้านการใช้อำนาจในทางมิชอบอย่างกำเริบเสิบสานของซันทีเว่ยจงเสียน

ใส่หน้าคนชุดแพร

"มารดามันเถอะ! กล้าดำง่าหยามเกียรติพระเก้าพันปี* เชียววี!
ขวัญกล้าเหิมเกริมตีนัก!" คนชุดแพรเข็ดหน้าคราหนึ่ง ความอับอาย
กลายเป็นโทสะ ฟาดฝ่ามือใส่ใบหน้าเขาตืดๆ กันอย่างหนักหน่วง "โทษที่
เจ้าถ่มน้ำลายใส่ข้า โทษที่เจ้าถ่มน้ำลายใส่ข้า!"

ชายชุดเทาทรุดลงกับพื้นดูจว่าวสายป่านขาด เลือดกระเซ็น
ออกมาจากจุดไต่หยางบริเวณขมับ ภายใตแสงจันทร์ยิ่งดูน่าอกสั่น
ขวัญแหวน

"ข้าสั่งให้ตี!" คนชุดแพรไม่มีจิตใจสงสารแม้แต่น้อย ตะบองกระหน่ำ
ลงบนร่างคนชุดเทาซูลมุนดูจ่าฝน ทูตติกระทั่งผิวหนังปริแตกเนื้อตัว
แหลกเหลว กระนั้นเขาก็ยังกัดฟันแน่นไม่ร้องแม้สักแอะ

เมฆดำจากที่ใดไม่รู้ค่อยๆ เคลื่อนมาบดบังพระจันทร์ที่สาดแสงเย็น
ยะเยียบ พื้นดินมีดลงทันใด พาให้ใบหน้าไม่เหลือเค้าเดิมของชาย
ชุดเทามีดลงไปด้วย เฉยเพียงพินขวานาสะพริงดูจกฤตผี อาจเพราะคน
ทั้งหลายนึกถึงผีร้ายคร่าชีวิตในตำนานขึ้นมา ทั้งหมดจึงหยุดมือลงพร้อม
กันโดยไม่ได้นัดหมาย บนใบหน้าเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น

"หยุดมือทำไมกัน ข้าสั่งให้ตีต่อ!" คนชุดแพรเอ่ยอย่างเหี้ยมโหด
คนทั้งหลายจำต้องฟาดไปบนร่างคนผู้นั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

คนผู้นั้นยังคงแผดเสียงกันคำสุดชีวิต "เว่ยจงเสียนใช้มือเดียว
ปิดแผ่นฟ้า** ใส่ร้ายคนดี สวรรค์ไร้ตาโดยแท้! ข้าไม่มีทางปล่อยพวกเจ้า

* พระเก้าพันปี เป็นคำเรียกขานของซันที่เรืองอำนาจเว่ยจงเสียน โดยปกติขุนนางจะเรียกฮ่องเต้อย่างยกย่อง
ว่า 'พระหมื่นปี' เรียกโทเหลวว่า 'พระพันปี' ขณะที่พระเก้าพันปีกลับเป็นรองเพียงพระหมื่นปี จึงเป็นนัยว่า
เว่ยจงเสียนมีอำนาจจรงจากฮ่องเต้เท่านั้น

** ใช้มือเดียวปิดแผ่นฟ้า เป็นสำนวน หมายถึงการใช้อำนาจหรือกลอุบายปิดบังหลอกลวงผู้คน

เป็นผีก็ไม่..." น้ำเสียงจู่ๆ ก็ขาดห้วง ประจวบกับที่มีตะบองหนึ่งฟาดลงมา กลางกระหม่อม ชั่วพริบตาเลือดก็ไหลทะลักออกจากกรู มุมปาก และ รูจมูกของเขา

"เขาตายแล้ว!" มีคนร้องตกใจ ในที่สุดคนทั้งหมดก็หยุดทุบตี สีหน้าคนชุดแพรคล้ายเปลี่ยนไป ร้องขึ้นว่า "มารดาเถอะ! ตายเร็ว ปานนี้!"

"ได้เท่าๆ ยังไม่ได้สมุตรายชื่อจะรายงานต่อเบื้องบนอย่างไรขอรับ"
"รายงานอย่างไร" คนชุดแพรซึ่งตาใส่คนถามอย่างโมโห "ไปดูที่บ้าน มันอีก"

หลังจากนั้นคนทั้งหมดก็จากไป เลือดสดนองทั่วพื้น เกิดเป็นสี อันคลุมเครือในความมืด กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งทั่วตรอกเล็ก อ้ายจื่อจิน ที่เห็นทั้งหมดนี้กับตาชวัญเสียนพุดไม่ออกไปตั้งนานแล้ว เป็นชั่วครู่ นางถึงค่อยมีสติ เปิดประตูเดินออกมา และไปคุุ่เข้าข้างหนึ่งที่ข้างกาย ชายชุดเทา

บุรุษผู้นี้ใบหน้าตาดจะยาวกว่าคนปกติ มุมปากขวามีไผ่สีดำหนึ่ง ที่ อ้ายจื่อจินอิงไปชั่วขณะ เอื้อมมือไปตรวจสอบลมหายใจที่จุมุกเขาก่อนจะจับชีพจร สุดท้ายยั้งหมอบกับหน้าอกของเขา พลังเงี้ยวหูฟังอย่าง ละเอียดย

ตอนนี้เอง เสียงพึมพำอื้ออึงต่ำๆ เสียงหนึ่งก็คล้ายผุดขึ้นมา จากส่วนลึกของนรก อ้ายจื่อจินชะงักไป พลังถลึงตามองบุรุษ เลือดอาบทั่วกายที่นอนอยู่บนพื้นอย่างหวาดกลัว

มือของบุรุษผู้นั้นเริ่มขยับครั้งหนึ่งและอีกครั้ง ใบหน้าบิดเบี้ยว

ของเขาารวกับเคล็ดอ่อนไหวเล็กน้อย กระตุกจุมูกที่แหลกละเอียดไปแล้ว แต่แรกบังเกิดเสียงดังกรอบแกรบทันใด

"เจ้าว่าอะไรนะ" อ้ายจื่อจินเห็นเขาดูเหมือนต้องการเอ่ยคำจึงรีบร้อนถาม

คนผู้นั้นยังคงขยับริมฝีปาก เปล่งเสียงอ่อนระหอยไม่กี่คำออกมา อ้ายจื่อจินจำต้องแนบหูชิดริมฝีปากเขา

"เขาพูดว่าอะไร!" เสียงตวาดที่ดังขึ้นปุบปับทำให้นางสะดุ้งตกใจหันหน้าไปเห็นตุ้จื่อเพยมายืนอยู่ด้านหลังแล้ว

"หลีกไป!" ตุ้จื่อเพยผลักนางออก ปราดไปตรงหน้าชายชุดเทา ทว่ากลับเห็นเพียงปากที่อ้าออกเล็กน้อยกับลูกตาขุ่นมัวของเขา

"เขาพูดอะไรกับเจ้า" ตุ้จื่อเพยถามอีก

อ้ายจื่อจินประสานสายตาคมกริบดูจริตของตุ้จื่อเพย แล้วตอบอย่างสงบ "ข้าฟังไม่ชัด"

"เขาคือคนที่พระเจ้าพันปีต้องการตัว!"

อ้ายจื่อจินราวกับไม่ได้ยินคำพูดตุ้จื่อเพย นางกล่าวเสียงดัง "สิ่งที่ต้องทำตอนนี้ควรเป็นการหาโลงศพก่อน"

"เจ้าจะฝังเขา?"

"ในเมื่อเขาตายแล้ว เรื่องราวยามมีชีวิตอยู่ก็ล่วงไม่เกี่ยวกับเขา บัดนี้เขาคือศพศพหนึ่งเท่านั้น แม้แต่โอกาสที่จะได้ฝังลงดินอย่างสงบ ก็ยังไม่มีเสียหรือ"

"โรงพยาบาลของพวกเราช่วยคนเป็น หากเขายังมีลมหายใจอยู่ยังพออ้างหลักกรรมนี้ได้ แต่ในเมื่อตายไปแล้วจะให้เขาสร้างความเดือดร้อน

ถึงอาจารย์ไม่ได้"

"ศิษย์พี่ ในเมื่อเป็นหมอย่อมต้องมีใจคุณธรรม ใจนจึงแบ่งเป็นหรือตายเล่า"

ขณะที่ศิษย์พี่ศิษย์น้องได้เถียงกันไปมา ก็ได้ยินเสียงแว่วมาจากทางด้านหลัง ดูอ้ำว้างว่าแห่ว่างที่สุด "จื้อเพย หาโลงฝังเขาเสีย"

ทั้งสองผละอึ้ง ต่างหันหลังไปพร้อมกัน หลินเต๋ออี๋ยืนอยู่ข้างประตูเงาร่างราวซราภาพลงมากในหนึ่งราตรี ทว่าเพียงพริบตาหลินเต๋ออี๋ก็ดูพึ่ปกกลับมาทำที่ปกติ

ดูจื้อเพยตั้งสติได้แล้วจึงโพล่งขึ้น "อาจารย์ เขาเป็นคนที่หน่วยตงช่าง* ต้องการตัว พวกเราฝังเขาเช่นนี้ หากผู้อื่นทราบ..."

"ที่นั่นนอกจากเจ้าและข้าแล้วยังมีผู้ใดอีก" หลินเต๋ออี๋มองดูจื้อเพยอย่างเย็นชา ฝ่ายหลังใบหน้าเปลี่ยนสี รีบร้อนก้มหน้า หลินเต๋ออี๋ถอนใจเฮือกหนึ่ง ในรัตติกาลมองไม่เห็นว่ามีหน้าของเขานิ่งขมิ้มหรือโศกเศร้า "ตามหลักแล้ว ผู้ที่เป็นหมอย่อมควรมีจิตใจเมตตา ถึงเขาเป็นนักโทษต้องโทษมหันตภัยไม่ได้ แต่เมื่ออยู่ตรงหน้าข้าล้วนไม่ต่างกับผู้ป่วยธรรมดา ยิ่งกว่านั้นเขาเองก็ตายไปแล้ว"

บนเขาไปอวันทะเลหมอกลอยล่อง อ้ายจื้อจินยืนอยู่บนยอดเขาทอดสายตาไปยังด้านสว่าง ในรัศมีหนึ่งร้อยหลี่** ท้องนาดูจกัอนเต้าหู้ขายคาเก่าคร่ำคร่า และถนนที่ตัดผ่านกันไปมา สะท้อนเข้าสู่ดวงตาที่มี

* หน่วยตงช่าง (หน่วยบูรพา) เป็นหน่วยสืบราชการลับในสมัยราชวงศ์หมิงที่มีหน้าที่เป็นผู้คุมอำนาจใหญ่ หน้าที่หลักคือการสอดส่องความเคลื่อนไหวของขุนนางและราษฎรที่อาจเป็นภัยต่อราชสำนักเพื่อรายงานตรงต่อฮ่องเต้ มีอำนาจเหนือองค์กรภริษี้อื่นพร

** หลี่ (ลิ) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน 1 หลี่เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

น้ำตาลกลอหน่วยของนางเงียบๆ ข้างตัวนางไม่ไกลนักคือหลุมศพใหม่ ป้ายหลุมศพไม่ได้สลักชื่อเอาไว้ เนื่องจากนางไม่รู้ชื่อเสียงเรียงนามของ ชายผู้นำส่งสารผู้ นั้น ซึ่งปรากฏตัวขึ้นตอนกลางดึกที่เรือนหลังของสำนัก ชิงหลิน

ฝังดินถือเป็นความสงบ ไม่ว่าคนผู้นี้ครั้งยังมีชีวิตเคยกระทำความดี หรือประสบเรื่องราวอะไรมา แต่เมื่อกลับสู่ผืนดินแล้วก็จะได้รับความสงบ ที่แท้จริง ดินคือแหล่งกำเนิดของโลก เป็นมารดาผู้เกื้อกูลทุกสรรพสิ่ง หวังเพียงให้เขาลืมความเจ็บปวดทุกข์ทรมานในโลกมนุษย์ กลับคืนสู่ ความสงบได้อย่างแท้จริง

นางถอนใจแผ่วเบาเสียงหนึ่ง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำถามนาง "เจ้าคือคนสุดท้ายที่พบเขา?"

อาจเป็นเพราะเขาพูดติดสำเนียงทางเหนือ นางถึงได้รู้สึกคุ้นเคย กับเสียงของบุรุษผู้นี้เป็นพิเศษ หันกายไปก็พบบุรุษชุดดำรูปร่างสูงใหญ่ ตรงหน้า มีงอบบนศีรษะปิดบังใบหน้าไว้กว่าครึ่ง มองเห็นได้เพียง หนวดสั้นสีดำบนคางผอมชubbของเขา

ไม่รู้เพราะเหตุใด ทันทีที่บุรุษผู้นั้นเห็นใบหน้าของอ้ายจื่อจินแล้ว เขาก็พลันตัวแข็งทื่อ ลมหายใจคล้ายหยุดชะงัก ทว่าอึดใจเดียวเขาก็กลับมานิ่งสงบ และเดินเข้ามา

อันว่ารูปร่างผอมบางของเขาไม่สมควรก้าวทำมันคงหนักแน่น เช่นนี้ได้ ทว่าเขากลับเดินอย่างไม่ร้อนรน แต่สะกั่วประดุจเหยียบย่ำ อยู่บนหัวใจของอ้ายจื่อจิน นางใจเต้นระรัวโดยไม่ทราบสาเหตุ สองมือ กำเป็นหมัดแน่นอยู่ที่หน้าท้อง

เขาหันมองหน้านางอีกหน แม้นางจะมองไม่เห็นใบหน้าของเขา แต่ก็ยังรู้สึกได้ถึงแวตาดำเย็นเยือกคู่นั้น นางรับรู้ได้เพียงแผ่นหลังตนเอง ชும்โขกไปด้วยเหงื่อเย็น ข้ำร่างกายราวกับจะอ่อนยวบลงได้ทุกขณะ ทว่านางยังคงรวบรวมความกล้ามองตรงไปยังใบหน้าที่มึนงอปิดไว้ครึ่งหนึ่ง ราวกับทำเช่นนั้นแล้วจะมองเห็นดวงตาเขาได้อย่างไรอย่างนั้น "เจ้าเป็นคนของหน่วยตงฉ่างหรือ"

"กล้าเอ่ยนามจริงของหน่วยตงฉ่างตรงๆ เสียด้วย? ขวัญกล้าไม่เบาทีเดียว"

นอกจากไม่แยแสหน่วยตงฉ่างแล้ว ยังกล่าววาจากระทบกระทั่งกับนางอีก เขาคงไม่ใช่คนของหน่วยตงฉ่าง บางทีคงจะเป็นสหายของผู้ตาย อ้ายจื่อจินคิดเช่นนั้น หลังตริกตรองอีกครู่จึงถามว่า "เจ้ารู้จักเขา?"

คนผู้มันเดินตรงไปด้านหน้า ตอนเข้าใกล้อ้ายจื่อจินก็ชะงักเล็กน้อย ก่อนเดินเฉียดไหล่นางผ่านไป คุกเข่าโขกศีรษะที่หน้าหลุมศพ ก่อนจะยืนขึ้นช้าๆ จ้องอ้ายจื่อจินแล้วถามอย่างเย็นชา "เขาอายุราวสามสิบ รูปหน้าค่อนข้างยาว มุมปากขวามีไฝดำเม็ดหนึ่งใช่หรือไม่"

อ้ายจื่อจินพยักหน้า รู้สึกว่าน้ำเสียงของบุรุษผู้นี้ช่างคุ้นหูเหลือเกิน นางขำเสียงมองอีกครู่ พลังรู้สึกวาที่จริงกรามล่างของเขาก็คุ้นต้ายิ่งนัก แต่อย่างไรนางก็ยังนิ่งไม่ออก คล้ายมีของชิ้นหนึ่งถูกนางทอดทิ้งไว้ที่มุมห้อง ยามต้องการขึ้นมา ไม่ว่าจะพยายามค้นหาอย่างไรก็ยังคงหาไม่พบ

ชายหนุ่มรู้สึกได้ถึงสายตาของนาง แม้ดวงตาสองข้างจะฉุกกั้นไว้ด้วยงอบ กระนั้นก็ยังประจวบตาอันคมกริบ

อ้ายจื่อจินรับรู้สายตาอันนั้นได้เช่นกัน ทว่านางไม่รู้วาที่ตนเองเคยไป

ล่องเกินบุรุษผู้นี้ได้ตั้งแต่เมื่อใด อาจเพราะสายตาทาหาลูก้าของตนเช่นนี้
เสียมารยาทเกินไปกระมัง

ที่จริงนางหาใช่สตรีที่ชอบชายตาตุบบุรุษแปลกหน้าเสียหน่อย
อ้ายจ้อจ้อเงินหน้าแดงอยู่บ้าง เบือนหน้าไปเล็กน้อย

ชายหนุ่มถามนางเสียงเย็น "ก่อนตายเขาพูดอะไรกับเจ้า"

ในใจพลันตึงวูบ ขณะที่ใบหน้าอ้ายจ้อจ้อเงินยังคงเรียบเฉย นางเพียง
หมุนตัวและแสวงทอดตามองไปยังที่ไกลออกไป พลังเอ่ยเนิบช้า
"ไม่พูดอะไรทั้งนั้น"

นางรู้ว่าบุรุษผู้นี้ไม่มีทางเชื่อ แต่คิดไม่ถึงว่าเขาจะเดินเข้ามา กระทั่ง
ประชิดกับแผ่นหลังของนาง ความเร็วนี้รวดเร็วเกินไปแล้ว ครั้นนาง
ตั้งสติได้ก็รู้สึกถึงลมหายใจอุ่นร้อนของเขาพ่นรดอยู่ที่หลังหูตนเอง
นางรู้สึกคุ้นเคยเหมือนเมื่อครู่อีกแล้ว

"เขาไม่พูดอะไรเลยจริงหรือ"

นี่สมควรเป็นการหยอกเินกระมัง กระนั้นอ้ายจ้อจ้อเงินก็ยังรู้สึก
คุ้นเคย ไม่รู้เพราะเหตุใดนางจึงรู้สึกสนลานเสียได้ ปกตินางที่มักจะ
สุขุมเยือกเย็นมาแต่ไหนแต่ไร ทว่ายามนี้กลับมีใบหน้าขาวซีดอย่าง
เห็นข้อความคาดหมายเสียได้

อ้ายจ้อจ้อเงินถอยร่นไปตามสัญชาตญาณ แต่แล้วเธอก็ถูกอีกฝ่าย
โอบเอาไว้ "เจ้าจะทำอะไร"

อ้ายจ้อจ้อเงินอดรอนทนไม่ไหวอีกแล้ว แขนของชายหนุ่มรัดนางแน่นหนา
ราวกับเปี่ยมด้วยอิทธิเดชนับหมื่นพัน นางถูกบังคับให้ต้องเข้าไปใกล้เขา
ยามนี้จึงได้ยินเพียงเสียงหัวใจที่เต้นรัวเร็วตุ้จ้วกตุ้จ้วก นางทั้งอับอายและ

เดือตตาลกระทั่งเอ่ยคำได้ไม่ออก

ในดวงตาเขาค้ำยกับมีเปลวไฟลุกโชนทะลุผ่านปีกงอบออกมาแผดเผาดวงตาของนาง อ้ายจื่อจิ้นยกมือปิดป้องหน้าอกตนเองไว้โดยไม่รู้ตัว และใช้มืออีกข้างขวางกั้นระยะห่างที่ใกล้ขึ้นทุกขณะระหว่างนางกับเขาอย่างไร้เรี่ยวแรง

เพลิงโทสะของเขาค่อยๆ มอดลงไปทีละน้อย ในที่สุดเพราะการจ้องเขม็งอย่างไม่ยอมม่อ่นข้อของอ้ายจื่อจิ้น ทำให้ท่อนแขนที่โอบเอวนางอยู่พลันคลายออก ร่างนางก็หงายหลังตามไปด้วย อ้ายจื่อจิ้นหวาดกลัวอยู่บ้างราวกับได้ยินเสียงท่ายทอยกระแทกพื้นดังสนั่น ทว่าพริบตาที่จะกระแทกกับพื้น มือซึ่งเมื่อครู่จะหักเอวนางก็ยื่นมาอีกครั้ง ทั้งยังประคองนางขึ้นมาขึ้นด้วยท่าทางที่อ่อนโยนยิ่ง หลังจากนั้นบุรุษประหลาดผู้นี้ก็ไม่พูดไม่จาเพียงหมุนตัวเดินลงจากเขาไป

อ้ายจื่อจิ้นอกสั่นขวัญหาย กลัวว่าตนเองจะไปกระตุ่นให้เขากลับมาทำเรื่องประหลาดอีกนางจึงจำใจยืนนิ่งอยู่บนยอดเขา มองเงาหลังอันโดดเดี่ยวนั้นเดินลงเขาไป

เวลาผ่านไปประมาณหนึ่งถ้วยชา เสียงร้องขอความช่วยเหลืออย่างร้อนรนก็ลอยขึ้นมาจากด้านล่างของเขา อ้ายจื่อจิ้นฟังแล้วก็รู้ว่านั่นเป็นเสียงของสี่เออร์ สาวใช้จวนสกุลถึงที่มักจะมาซื้อยาที่สำนักซึ่งหลินนางจึงรีบวิ่งไปยังต้นเสียดัง พอดีนมาถึงเชิงเขา อ้ายจื่อจิ้นก็มองเห็นสี่เออร์ยืนกรวนกระวายอยู่ใต้ต้นไปได้แต่ไกล

สี่เออร์เองก็มองเห็นอ้ายจื่อจิ้นแล้วเช่นเดียวกัน นางรีบปรี่มาหาด้วยความดีใจ รีบเอ่ย "แม่นางอ้าย ฮูหยินสี่ล้มป่วย รีบไปช่วยนางด้วย

เจ้าคะ!"

มองตามนิ้วของสี่เออร์ไป อ้ายจื่อจินก็เห็นเจิ้งหนานชิงซึ่งเป็นสวามียืน
 ลำดับที่สี่ของเจ้าเมืองสกุลถึงกำลังนอนราบอยู่ใต้ต้นไม้ และที่น่าตกใจ
 ก็คือข้างกายคนที่นอนอยู่ยังมีบุรุษสวมมงกอบนั่งยองอยู่อีกด้านหนึ่ง
 นางเห็นเขาจับแขนเสื้อเจิ้งหนานชิงคล้ายตั้งใจจะเลิกขึ้น ด้วยนึกว่า
 บุรุษประหลาดที่สวมมงกอบผู้นี้คิดจะฉกฉวยนาง จึงรีบปรายตตามเข้าไป
 ไม่รู้ว่าเขาความกล้ามาจากที่ใดไปผลัดเขาออก และตะโกนเสียงดัง
 "เจ้ากำลังทำอะไร!"

"เจ้าคิดว่าข้ากำลังทำอะไรเล่า" บุรุษผู้นั้นขยาดมองนางอย่าง
 เเยะหยัน ก่อนก้มหน้าตรวจอาการต่อ

สี่เออร์ลูกลนแก้มต่าง "จอมยุทธ์ท่านนี้ต้องการช่วยสวามีสี่เจ้าคะ
 เมื่อครูสวามีสี่หลังเหวี่ยงโยนไม่ขาดสาย แต่พอเขาหวดแค่ไม่กี่ครั้ง เหงื่อ
 ของสวามีสี่ก็หยดลงมากแล้ว"

ที่แท้ชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือนี่จึงเร่งรุดเดินมา
 ถึงเชิงเขา

ในใจอ้ายจื่อจินรู้ว่าเข้าใจเขาผิดไปแล้ว นางอดหน้าร้อนผ่าวไม่ได้
 บุรุษผู้สวมมงกอบเห็นนางไม่กล้าว่าคำ จึงเอ่ยขึ้นอย่างหยิ่งยโส "อย่าเอาแต่
 ขวางมือขวางเท้าตรงนี้ มัวอึ้งอยู่ทำไม เหตุใดยังไม่รีบมาช่วยอีก" กล่าวจบ
 ก็ล้วงกระบี่เป่าเข็มออกมาจากอก แล้วโยนก้อนอ้ายหรง* ให้อ้ายจื่อจิน
 ก้อนหนึ่ง

อ้ายจื่อจินถูกเขาเรียกเช่นนี้พลันได้สติในที่สุด ทางหนึ่งเขาก็

* ก้อนอ้ายหรง คือใบอ้ายเจ้าที่ผ่านการตากแห้ง บด และกรองกากออกมา กลายเป็นก้อนนุ่มละเอียด

แทงเข็มบาง* อย่างคล่องแคล่วรวดเร็วให้เจ็จนานซึ่งที่จุดไท่ซง จุดหางเจ็จนบริเวณเท้า และจุดจู่ชานหลี่บริเวณใต้เข่า ทางหนึ่งสั่ง อ้ายจื่อจินไปด้วย "รีบรรมยาที่จุดกวนหยวนกับจุดซี้ไห่ของนาง"

อ้ายจื่อจินรรมยาไปพลางสั่งเกิดการเคลื่อนไหวของเขาไปพลาง เห็นเขามีฝีมือชำร่วยของ แทงเข็มถอนเข็มว่องไวดูจวายุพัต มีจุดหลายจุดที่เขาใช้วิธีแทงเข็มคาไว้ มีหลายจุดที่ใช้การฝังและถอนเข็มอย่างรวดเร็วราวกับลูกเจ็บบจิกข้าว จากประสบการณ์การเป็นหมอมานหลายปีของอ้ายจื่อจิน บุรุษผู้นี้มีประสบการณ์ในการรักษาอย่างมาก กระทั่งเทียบกับหลินเต้อี่แล้ว คนผู้นี้ก็ยังอยู่เหนือชั้นยิ่งกว่า หากปราศจากการฝึกฝนหลายสิบปีไม่มีทางบรรลุถึงระดับนี้ได้แน่ แต่ดูจากลักษณะเขาแล้วน่าจะอายุราวสามสิบปีเท่านั้น หากจะฝึกปรือก็คงต้องเรียนรู้อามาตั้งแต่ยังเยาว์ ทว่าผู้ที่จะฝึกฝนการฝังเข็มและการรรมยาตั้งแต่ยังเล็กล้วนแต่เกิดในตระกูลแพทย์ หรือไม่ก็ควรจะเป็นศิษย์ตระกูลแพทย์ฝังเข็มรรมยาสักแห่งตั้งแต่เยาว์วัย ซึ่งตระกูลแพทย์ฝังเข็มรรมยาที่นางรู้จักนั้นเห็นจะมีเพียงโรงพยาบาลจิงเจ็งที่มีชื่อเสียงเลื่องลืออยู่ในยุคหนึ่งของเมืองหลวง ทว่าโรงพยาบาลจิงเจ็งเมื่อเจ็ดปีก่อนได้...

คิดถึงตรงนี้อ้ายจื่อจินพลันสลัดใจลงเล็กน้อย ทั้งความสงสัยก็ตามมา อดชำเลื่องมองคนผู้นั้นอีกไม่ได้ งามอบของเขายังคงกดต่ำยิ่งมุมปากมุ่นมันเฝ้มเล็กน้อย ก่อนที่เขาจะเอ่ยเสียงเย็น "ดูพอหรือยัง"

อ้ายจื่อจินหน้าร้อนผ่าว เลื่อนสายตานิ่ออย่างลนลาน

"สูหยินสี่ ในที่สุดท่านก็ฟื้นแล้ว! ขอบคุณฟ้าดิน อมิตาพุทธ!"

* เข็มบาง (หวาดเจิน) เป็นเข็มเหล็กที่ใช้ในการฝังเข็ม มีลักษณะกลมยาว และบางราวกับเส้นขน ใช้ปรับสมดุลเส้นลมปราณ กระตุ้นจุด เพื่อบำรุงหรือระบาย

เสียงร้องตกใจของสี่เออร์ช่วยคลี่คลายความเกือบของทั้งสองได้พอดี
 อ้ายจื่อจินหันไปเห็นเจิ้งหนานชิงลืมตาขึ้นซ้ำๆ

"ที่นี่...คือที่ใด" นางถามอย่างอ่อนแรง

"ที่นี่คือเขาไป๋อวีน" สี่เออร์ประคองเจิ้งหนานชิงลุกขึ้นอย่างระมัดระวัง
 ซี่ไป๋ยังบุรุษที่สวมมงกุฎพลางเอ่ย "ผู้กล้าท่านนี้ช่วยท่านเอาไว้เจ้าค่ะ!"
 นางนั่งคิดอยู่ชั่วอึดใจก็ซีไปทางอ้ายจื่อจินแล้วเอ่ยว่า "อ้อ ยังมีแม่นางอ้าย
 ช่วยด้วยเจ้าค่ะ"

เจิ้งหนานชิงค่อยนึกเรื่องที่ตนเองเป็นลมขึ้นมาได้ ก่อนจะยิ้ม
 ขวยเขินให้เขา "ขอบคุณท่านผู้มีพระคุณยิ่งนัก"

"เรื่องเล็กน้อย สุธยนิชอย่าเก็บไปใส่ใจ" เขาตอบอย่างนุ่มนวล
 เปลี่ยนจากท่าที่เย็นชาตอนสนทนากับอ้ายจื่อจินเมื่อครู่นี้ลึกลับ "สุทธยนิช
 ร่างกายอ่อนแอ ทั้งพบเจอเรื่องน่ากลัวจึงได้หมดสติกะทันหัน"

"ท่านผู้กล้า ท่านช่างเก่งกาจโดยแท้ สุธยนิชี่ของข้าเห็นเชือกเส้นนั้น
 เป็นรูถึงได้เป็นลมไป" สี่เออร์มองชายหนุ่มอย่างเลื่อมใส ซี่ไปที่เชือกป่าน
 เส้นหนึ่งซึ่งแขวนอยู่บนกิ่งไม้ เห็นเพียงเชือกเส้นนั้นผูกปมอยู่สองสามปม
 แต่ละปมล้วนมีลักษณะที่ประหลาดพิสดาร

ทันทีที่บุรุษผู้สวมมงกุฎเห็นเชือกเส้นนี้ก็ราวกับถูกดิงดูดจิตวิญญาณไป
 เขานิ่งงันไม่ไหวติง คนที่เหลือเห็นเขามีอาการเช่นนี้ก็ลอบสงสัย

เนิ่นนานเจิ้งหนานชิงจึงเอ่ยขึ้นเสียงเบา "ผู้มีพระคุณ..."

บุรุษผู้สวมมงกุฎประหนึ่งไม่ได้ยิน เพียงเดินไปทางเชือกเส้นนั้น
 พลางเอื้อมมือไปลูบปมประหลาดทุกปมบนเชือกป่านอย่างซ้ำๆ ขณะที่
 ทุกคนกำลังสงสัยกับการกระทำของเขา จู่ๆ เขาก็หันหน้ากลับมามี

ท่าที่จริงจังเมื่อครูนี้นี้ไม่เหลือให้เห็นอีก "ฮ่าๆ มีเชือกเช่นนี้แขวนอยู่ที่นี้
อย่าว่าแต่สูหยินเลย แม้แต่ข้าก็คงมองผิด ในเมื่อสูหยินไม่เป็นอะไรแล้ว
ก็รีบกลับเสียเถิด หากข้ากว่านี้ฝนจะตกลงมาเสียก่อน" ตอนเขากล่าว
ประโยคนี้นี้ราวกับมองไม่เห็นอ้ายจื่อจินเลยสักนิด สายตาจับจ้องอยู่แค่
เจิ้งหนานซิงพร้อมแยมี่ยมอย่างอบอุ่น

"ไม่ทราบชื่อเสียงเรียงนามของผู้มีพระคุณ..."

"ชื่อชาวบ้านชนบท ไหนเลยควรค่าแก่การเอ่ยถึง ขอสูหยินเชิญ
กลับเถิด"

"จริงด้วยเจ้าคะ สูหยินสี่ พวกเรารีบกลับกันเถอะ ป่านนี้เหล่าถึง
ที่รออยู่ที่วัดคงร้อนใจแฉะแล้ว หากยังเข้าอีกได้เท่าจะส่งคนมาตามหา
เอานะเจ้าคะ" สี่เออร์เอ่ยเตือนเสียงเบาอยู่ด้านข้าง

เจิ้งหนานซิงยังลังเลอยู่บ้าง พักใหญ่ถึงค่อยเอ่ยอย่างจริงจัง
"เช่นนั้น...หนานซิงขอตัวก่อน หากผู้มีพระคุณมีความประสงค์ใด
โปรดมาหาข้าที่จวนสกุลถึงที่เขาเป่ยกู้ได้" กล่าวไปนางก็ยื่นปิ่นเงินอันหนึ่ง
ใส่มือบุรุษผู้นั้น และหันไปเอ่ยกับอ้ายจื่อจิน "ครั้งนี้ลำบากแม้นางอ้าย
ด้วยเช่นกัน วันหน้าหนานซิงจะไปเยือนเพื่อขอบคุณถึงที่"

บุรุษผู้สวมขอบได้ยิ้มนางกล่าวว่าตนเองเป็นคนของจวนสกุลถึง
เขาก็คาดเดาได้ว่าคนตรงหน้าคงมีความสัมพันธ์บางอย่างกับเจ้าเมือง
จึงรีบปิ่นเงินมา และประสานมือเอ่ย "สูหยินสี่ รักษาตัวด้วย"

เจิ้งหนานซิงมองชายหนุ่มอย่างลึกซึ้งวูบหนึ่งก็หมุนตัวจากไป
ส่วนอ้ายจื่อจินกลับยังไม่ไปไหน นางเพียงยืนมองบุรุษผู้นั้นเสียบๆ อยู่ที่
ด้านข้าง นัยน์ตาดำสนิททวารวับประหนึ่งมีถ้อยคำหมิ่นพันแต่ไม่รู้

ควรเริ่มเฉยๆจากที่ใด บุรุษผู้นั้นยังคงทำเป็นมองไม่เห็นนาง

เพียงชั่วพริบตาที่เจ้จิ้งหนานชิงจากไป เขาก็เปลี่ยนกลับไปเป็นเครื่องขมิ้มอีกครั้ง และเดินเข้าไปยังเขื่อกปานที่มัดเป็นปมอยู่ ก่อนจะยื่นมือไปกระชากเขื่อกอย่างแรง ปมเขื่อกแต่เดิมมิใช่เส้นตาย ไหนเลยจะทนต่อแรงปาดเถื่อนของเขาได้ หลังเสียงแควกดังขึ้น ปมก็คลายออก ความยาวของเขื่อกนี้ราวถูกคนวัดมาโดยละเอียด เมื่อปมเขื่อกคลายออก ปลายเขื่อกก็ร่วงจรดกับพื้นพอดิบพอดีโดยไม่ขาดไม่เกิน

เรือนกายของชายหนุ่มพลันหยุดตรง นิ้วที่งอเล็กน้อยกำแน่น ข้อกระดูกสันหลังดั่งกรือบ! พร้อมกันนั้นก็ค่อยๆ ขาวซีด บนหลังมือเขามีเส้นเลือดสีเขียวพลันปูดโปนขึ้น แต่ด้วยงอบปิดบังสายตาอันยากคาดเดาของเขาไว้ ไม่ว่าจะอ้ายจื่อจินจะพยายามสังเกตอย่างไร ก็สัมผัสได้เพียงกลิ่นอายฮึกเหิม โดกเดรั่ว และคังแค้นที่แผ่ซ่านรอบตัวเขาอย่างเลื่อนรางเท่านั้น

ฉับพลันเขาก็หันกายมาโดยไม่มีการแจ้งล่วงหน้าใดๆ จ้องใบหน้าตกตะลึงของอ้ายจื่อจินอย่างเย็นชา "ในเมื่อเจ้าไม่ยอมบอกคำสั่งเสียของคนผู้นั้น ข้าก็จะไม่บังคับ แต่เหตุใดเจ้าต้องฝังเขาไว้ที่เขาไปอวันลูกนี้ด้วย" ชายหนุ่มกล่าวไปพลางรุกประชิดนางไปพลาง ปีกอบเฉียดผมหน้าม้าของอ้ายจื่อจิน นางได้ยินเสียงอันหุ้มตุ๋มตุ๋มของเขาผ่านซังหูประหนึ่งอยู่ในความฝัน "เขาเคยพูดถึงเขาไปอวันกับเจ้าก่อนตายใช่หรือไม่"

อ้ายจื่อจินร่างกายเกร็งค้างไปทันใด สีหน้าแปรเปลี่ยนหมื่นพันในพริบตา

เห็นนางมีสีหน้าเช่นนี้ นึกว่านางยังสงสัยเขาอยู่ จึงกล่าวขึ้นมาว่า "หากข้าเป็นคนของพรรคเยียน* จริง ตอนนี่เจ้าคงตายไปแล้ว" หลังจากนั้นเขาจึงกล่าวขึ้นมาว่า "ข้าให้เวลาเจ้าคิดหนึ่งราตรี พรุ่งนี้เวลานี้ ข้าจะรอเจ้าที่นี่"

ไม่รอให้อ้ายจื่อจินมีการตอบสนองใดๆ ในพริบตานั้นเขาก็ทะยานร่างสูงโปร่งหายลับไปโดยไม่ทิ้งร่องรอย บนเขาไปถนัดขึ้นไปเที่ยววครึมทะเลหมอกหนาทึบ ประดุจทุกสิ่งเป็นเพียงความฝันของอ้ายจื่อจิน

ไม่ ไม่ใช่ฝัน!

อ้ายจื่อจินแบมือ บ่ายหยกขึ้นหนึ่งทอดตัวอย่างเสียบเซียบอยู่บนนั้น เป็นป้ายหยกที่นางคว้าได้จากเอดเขาก่อนที่เขาจะจากไป อ้ายจื่อจินค่อยๆ กำมือ นิ้วโป้งลูบไล้อย่างเชื่องช้าไปตามตัวอักษรที่สลักอยู่บนป้ายหยก ในดวงตาประหนึ่งปกคลุมด้วยหมอกบางชั้นหนึ่งที่ค่อยๆ หนาทึบขึ้นทุกที

* พรรคเยียน (พรรคซันที) กลุ่มการเมืองที่ขุนนางพึ่งพาอาศัยอำนาจชั้นที่ ทรงอิทธิพลมากในสมัยรัชศกเทียนฉีที่เว่ยจงเสียนเรืองอำนาจ

แม้การแต่งงานนี้จะเกิดขึ้นเพราะ ‘อายจ้อจิ้น’ ทำตามคำสั่งเสียของมารดา
กว่านางก็ไม่เคยเสียใจที่ได้แต่งงานกับ ‘เฉียวจ้อจู้’
แต่เรื่องที่ไม่คาดฝันก็คือ เขาย่ำขาดจากนางในอีกหนึ่งปีให้หลัง!

ไม่นานหลังจากนั้นสกุลเฉียวก็ถูกทางการตั้งข้อหา
อย่างไรหลักฐานในคดีลูกกลอนแดง
คนทั้งสกุลถูกจับขังคุก
อายจ้อจิ้นพยายามหาทางช่วยเหลือ แต่กลายเป็นเข้าทางโจรสลัดได้
หลักฐานที่นางให้ทางการถูกสับเปลี่ยน ทำให้การถูกถอดปากไม่ให้พูดออกมา
คนสกุลเฉียวต้องแตกฉานช่านเซ็น
บ้างตาย บ้างสูญหาย บ้างต้องไปเป็นนางคนนิกา
เรื่องในตอนนั้นเป็นความเจ็บปวดที่สลักลึกเข้าไปในกระดูกนาง
จนถึงวันหนึ่งในเจ็ดปีต่อมา... นางกับเขาก็ได้พบกันอีกครั้งในดินแดนทางใต้
ดวงตาของนุรุษผู้นั้นที่จับจ้องมาเปี่ยมด้วยความเคียดแค้น
เส้นผมที่เคยดำสนิทเปลี่ยนเป็นสีเทาขาว...
บางที... อาจถึงเวลาที่นางต้องชดใช้หนี้เลือดในครานั้นให้กับเขาแล้วจริงๆ

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้ก่อนด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2498-0

9

786160 624980

ร้านหนังสือรวมใจ 1+2
ราคาชุดละ 589 บาท